

22 september - nr. 430 Het blad van/voor muzikliefhebbers

mania

incl.
The
Beatles
Special

NO RISK DISC - Elmer GRAND CRU - Beck
DESERT ISLAND DISC - Mort Garson INTERVIEW - Agnes Obel

The BEATLES SPECIAL

The Young Analogues..... en

Ze zitten in de laatste loodjes van de voorbereiding van hun theatertour, die ten tijde van het verschijnen van dit blad al begonnen is: The Young Analogues. Mania sprak met Bonno Getz en Oliver Pesch van die band. Een uit de hand gelopen sideproject van The Analogues, aldus Bonno. Laatstgenoemde band schiep een groep met jonge honden die het repertoire van de "jonge" Beatles onder handen nemen (waar de Analogues zelf jarenlang tourden met het studiorepertoire tussen 1966 en 1970. Oliver speelt vooral de Lennon-gitaar en zingt de McCartney-stem, en Bonno is de vliegende keep binnen de band die zo'n beetje alle aanvullende instrumenten bespeelt en de Lennon-stem voor zijn rekening neemt.

(Door: Ron Bulters)

Uiteraard zijn beiden enorm Beatlesfan, maar welke plaats neemt Rubber Soul voor Bonno en Oliver in, in het Beatlesrepertoire? Bonno merkt op dat het het eerste album was. Het is volgens hem gewoon een hele fijne plaat om op te zetten. Catchy en energiek, maar ook folky en rustig. "Een van de gezelligste platen, met die groene cover met oranje letters." Oliver is het er wel mee eens. "Het is een album waar ik altijd op terugkom als ik niet weet wat ik moet draaien. Het is een feelgood-album en je hoort nog steeds de echo van de Hamburgtijd, maar ook de toekomst van de band zit erin."

RUBBER SOUL

Rubber Soul werd snel opgenomen (tussen 12 oktober en 11 november 1965) en lag zo'n drie weken daarna al in de winkel. Bewonderen jullie die snelheid? Het inspireert ze niet om snel te werken, omdat het een hele andere tijd is. Oliver streeft het zelf dan ook niet na. Bonno vindt het wel vet dat er daardoor gewoon foutjes in de opnamen zitten. "Maar Ringo is wel altijd ongeloofelijk strak". "Het was een machine die zo strak opereerde dat ze zichzelf niet bij kon houden", vult Oliver aan.

Wat is hun favoriete nummer van Rubber Soul?

"Dat wisselt elke dag", merkt Bonno op. Nu is 'You Won't See Me' echt mijn favoriet. Het is eigenlijk saai en stoïcijns en te lang, maar Paul zingt het zo mooi. En het ritme vertraagt ook. Oliver zou vroeger kiezen voor 'In My Life', maar kiest nu ook wel voor 'Nowhere Man'. "Het is zo'n mooi reflectief nummer. Hij heeft zo'n rare luiheid in zijn nummers zitten. Ik vind alle liedjes waarin Lennon op zichzelf reflecteert mooi. Er zit altijd een soort verdriet in, dat hij misschien beter wilde zijn dan dat hij was." Al pratend komen we uit op 'Wait'. "Dat is ook een fantastisch nummer!" roept Oliver.

"Die zou ik juist van Rubber Soul afhalen", merkt Bonno op. "Nee, dat is toch echt 'What Goes On', die skip ik altijd", aldus Oliver.

The Young Analogues spelen tot 4 december in de theaters van Nederland. Ze zien er wel een uitdaging in om de energie van de nummers over te brengen in de theaters. "Het is wel fijn als mensen wat mee bewegen en klappen. En we hopen dat ze toch wel minimaal één keer gaan dansen in de gangpaden!

Tot slot: doen ze nog dingen naast The Young Analogues? Oliver vertelt dat hij bezig is met zijn tweede soloalbum en Bonno brengt op 25 september zijn single Go Sapiens uit.

HET MYSTERIE VAN THE BEATLES

OVER DE OORZAKEN VAN HUN ONGEKENDE ROEM

(Peter Eijgenhuijsen)

Wereldwijd zijn meer dan 5.000 boeken over The Beatles verschenen. Peter Eijgenhuijsen voegt daar een nieuwe titel aan toe. Hij draagt deze op aan zijn vriend Theo, Beatles-fan van het eerste uur. Zijn theorie spreekt Eijgenhuijsen zeer aan. Volgens hem doet de koppeling van The Fab Four aan de jaren zestig hen geen recht. Het Beatles-tijdperk zou een veel grotere periode beslaan en bestaan uit vijf perioden: 1. De pre-Beatlesperiode, waarin de grondslagen voor hun roem worden gelegd; 2. De belangrijkste periode: de Beatlesjaren, waarin de band het epicentrum van de muziekwereld vormt; 3. De 'voltallige solojaren', als de bandleden na het einde van de band op zoek gaan naar een eigen stijl; 4. De gereduceerde solojaren, het tijdperk waarin we nu leven en tenslotte 5. Het tijdperk na The Beatles, als geen van de leden nog in leven is. In feite zouden wij allemaal dus in 'het Tijdperk van The Beatles' leven. Hun exceptionele talenten vullen elkaar aan en idem hun ontwikkeling, zowel muzikaal als tekstueel. De auteur gaat echter nauwelijks in op de rol van het toeval en op externe 'helpers' als producer George Martin en manager Brian Epstein. Een interessant boek van een enthousiaste fan, maar zeker niet het laatste boek over (het mysterie van) The Beatles door Peter Sijnke.

De Nederlandse Beatlesfanclub, toen en nu

Hij was er al vroeg bij want Har van Fulpen stuurde al in begin 1963 een brief naar Beatles-manager Brian Epstein met de vraag of hij een Nederlandse Beatlesfanclub mocht oprichten. Heel bekend waren The Beatles op dat moment nog niet in ons land. Het zou negen maanden duren voordat Epstein antwoordde: op 10 november 1963 was de Nederlandse Beatlesfanclub een feit. Het aantal leden zou van 250 stijgen tot 2650 leden in 1972, toen Radio Veronica een Beatlesdag uitzond in samenwerking met de fanclub. The Beatles waren toen al lang uit elkaar. En – op verzoek van Paul McCartney stopten de Engelse en Amerikaanse fanclubs begin jaren '70 zodat na 63 jaar de Nederlandse Beatlesfanclub waarschijnlijk de langst bestaande Beatlesfanclub ter wereld is. Wel is de functie in al die jaren sterk veranderd. Die eerste decennia, zonder internet, was een fanclubblad onontbeerlijk om nieuws te vergaren over de band. Nu het internet sneller is dan een papieren uitgave, heeft het laatste zijn nut verloren. De fanclub is daarom steeds meer gewijzigd in een kenniscentra voor de media, scholieren en studenten en andere belangstellenden. Leden zijn er niet meer: de internetpagina en Facebookpagina zijn voor iedereen toegankelijk. Kijk op www.beatlesfanclub.nl voor meer informatie.

Lieve muziekfanaten,

Je kunt de krant lezen en zo de wereld misschien wat beter begrijpen. Maar je kunt ook de Mania lezen: muziek is immers een afspiegeling van de staat van de wereld. Elmer maakt een album over de hedendaagse man en diens ingewikkelde rol in de samenleving. Protomartyr maakt een album over Amerika, met onderwerpen als fascisme en AI, overigens evenals ons eigen De Staat. Ook bij Gurriers hoor je dat er iets niet deugt in de wereld. Daar tegenover staat natuurlijk ook veel moois en hoop. Zoals het debuut van Megiapa en de nieuwe plaat van Agnes Obel.

Lotte Hurkens

Art directie

Jenny Bakker, jenny@platomania.nl

Hoofredactie

Lotte Hurkens, redactie@platomania.nl

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk, Menno Borst, Liz Bosman

Druk

Damen Drukkers

Medewerkers

Said Ait Abbou, Simon Arends, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Lotte Borst, Dave van den Bosch, Frank de Bruin, Loes Bruins, Ron Bulters, Leyla Birlik, Stan Coldewijn, Bart Coumans, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Hermen Dijkstra, Daan van Eck, Laurens Elderman, Nijs Flesseman, Barend Florijn, Jay Frelink, Luc van Gaans, Cornelis Groot, Joppe Harinck, Daan Hutting, Tim Jansen, Melle de Jong, Ruud Jonker, Stef Ketelaar, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Tatum Luiten, Paul Maas, Hans van der Maas, Max Majorana, Ruben de Melker, Stef Mul, Erik Mundt, Godfried Nevels, Corné Ooijman, Marco van Ravenhorst, Frank Renooij, Linda Rettenwander, Jurriën van Rheede, Joop van Rossem, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Annabel Smeeijhuizen, Peter Sijnke, Bob van der Staak, Laurence Tanamal, Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Louk Vanderschuren, Menno Valk, Wim Velderman, Vera Verwoert, Cees Visser, Marcel van Vliet, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Thijs Walhof, Dirk Wiertz, Peter van der Wijst, Erwin Zijleman.

Adverteren?

Vraag naar de mogelijkheden.
Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres

Utrechtsestraat 54-60,
1017VP Amsterdam
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:

Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan! Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam en adres erbij te vermelden!
Voor Belgische lezers is het bedrag 30,- i.v.m. hogere portokosten.
IBAN NL67INGB0682214655
BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 431 ligt 20 oktober 2026 in de winkels! Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

INHOUDSOPGAVE

14 NO RISK DISC

Elmer

16 INTERVIEW

Elmer

19 GRAND CRU

Beck

28 INTERVIEW

Agnes Obel

38 TIPS VAN...

Tape Toy

46 INTERVIEW

Triggerfinger

57 KRENTEN UIT DE POP

o.a. Elanor Moss

58 ROOTS & BRANCHES

Jolene Country Radio

59 JORN'S KWARTEEUWTJE

Wilco

61 HIPHOP HISTORY

Big L

62 BIJZONDERE COLLECTIES

Duik in de platenkast van... Paul

64 GEZIEN

Lowlands

66 GESPOT

o.a. Madra Salach

69 VERGETEN MEESTERWERKEN

True Believers

71 DESERT ISLAND DISC

Mort Garson

72 CLASSIC JAZZ

Japanse editie

73 PUNK PRINCIPLE

The Cramps

74 SONIC NURSE SELECTS

De soundtrack voor liminal spaces

75 FILMS

o.a. Backrooms

76 BOEKEN

o.a. Lekker Zondag met Fred en Joris

Luistertrip: Tape Toy

Er klinken shoegaze-invloeden door op het nieuwste album van Amsterdamse bubblegrungeformatie Tape Toy. Dat is ook niet zo gek als je kijkt naar de tips die ze aan de Mania gaven: onder andere Loveless, Julie en Bleary Eyed. De werken van deze bands zijn in Dumb Sites ingesijpeld, samen met elektronica en een flinke experimenteerdrijf.

Interview: Agnes Obel

De beste interviews zijn de interviews die meer lijken op een filosofisch, diepgaand gesprek met een oude vriend. Zo verliep het gesprek tussen Vera en Agnes Obel ook. Er heerste een bepaalde openhartigheid die leidde tot gesprekken over moederschap, creativiteit, boeken, filosofie en natuurlijk Obels nieuwste album: The Meaning of Flowers.

There is no "old" music - only music you have already heard and music you haven't.

SONIC NURSE
SELECTS

23

Grand Cru: Beck

Beck is beek – ik bedoel back! In een groot oeuvre met meerdere meesterwerken is Ride Lonesome er weer eentje om aan toe te voegen. Het tempo ligt laag, maar de intensiteit ligt extreem hoog. Zoals Jurgen het zo mooi beschrijft: "Beck gaat inmiddels richting de zestig, maar het wonderkind van weleer heeft de bodem van zijn creatieve talent nog steeds niet bereikt."

15

30

Sonic Nurse Selects x Films: Backrooms

Een kleine samenwerking tussen de filmrubriek en de Sonic Nurse, met als overkoepelend thema 'Backrooms'. Deze absurde horrorfilm draait om het thema van liminal spaces, een concept dat is ontstaan op het internet. Een liminal space is een soort overgangsgebied waar gevoelens van nostalgie, ongemak en leegte overheersen. Sonic Nurse heeft twee albums uitgekozen die hiervoor een soundtrack zouden kunnen vormen.

50

ELMER
Man, Oh Man
(LAB Music)

LP

Op haar vorige plaat Platland, dat destijds een reactie was op de forse PVV-winst, liet Merel Pauw alias Elmer luid en duidelijk horen dat er in de Nederlandse hiphop nog een geëngageerd gat te dichten was. Twee jaar en een Edison later ligt er een nieuwe conceptplaat die je zowel omverblaast als op het verkeerde been zet: een album over mannen (ja, mannen), gemaakt door iemand die weigert ze te veroordelen of af te schrijven. Ze hoeven niet naar achteren, integendeel, Elmer ziet de potentie van de man, hoe toxic hij ook kan zijn. Muzikaal is Elmer de samenwerking aangegaan met producer Keenan Mundane (Wesley Fransen). Hij heeft Elmers sound meer drum 'n bass, sample-achtige hiphop en met vlagen een punky attitude gegeven, het is duidelijk energiever en ruiger dan haar eerdere werk. Dit in combinatie met Elmers kenmerkende, goedgevonden teksten, is het een huwelijk dat we graag horen. Elmer toont hiermee dat ze zich niet alleen conceptueel, maar ook in muzikaliteit continu opnieuw aan het uitvinden is. Hoogtepunten van de plaat zijn 'GEEN BEEST', 'NOG HEEL EVEN' en 'ALS JE NOG NIET RIJK BENT LIGT HET AAN JEZELF'. Die laatste rekt in amper anderhalve minuut af met de finance bro's in de manosphere met demo-take op een oude sample. Afsluiter 'IK HOU VAN HEN' maakt de plaat zoet en hoopvol af. Elmer spaart op deze plaat niemand, nog allermindst haarzelf. Er zit daarnaast veel humor en ongemak en er is geen enkel moment waarop ze pretendeert dé oplossing in pacht te hebben. Ze pleit vooral voor de man en de ruimte voor fouten maken die wij hem moeten geven. (Daan Hutting)

INTERVIEW

Elmers radicale handreiking richting de man

"Als jouw leven een jas was, hoe zag die jas eruit?" Zo begint Elmers nieuwe album MAN, OH MAN. Op een stormachtige ochtend komt ze pension Homeland in Amsterdam binnengelopen. Hoe ziet vandaag voor haar eruit als het een jas was? "Vandaag is het toch wel een regenjas, het is echt chilly buiten. Maar wel zo'n regenjas met een fijne, bontachtige binnenkant." Met als wapenfeiten haar debuutalbum Platland (2024), de Edison voor Beste Nieuwkomer die ze opdroeg aan de 'rare vrouw' en een uitverkocht Paradiso, is Merel Pauw alias Elmer een van de meest eigenzinnige nieuwe stemmen in de Nederlandse hiphop.

(tekst en beeld: Daan Hutting)

Algoritme

Nu ligt er een conceptplaat over (problematische) mannen, maar niet in de negatieve zin. Elmer gaat uit van de potentie van de man, in tegenstelling tot de beperkingen die vandaag de dag veelvuldig worden uitgelicht. "Ik was in een algoritme terechtgekomen waarin mannenhaat heel genormaliseerd was, daar voelde ik me eerst door gesterkt, tot ik dacht: dit is niet oké." Het gemak waarmee mannen over één kam werden geschoren zat haar dwars. "Als je de ander tot vijand maakt, maak je jezelf tot de held. Dan maak je jezelf moreel perfect, maar niemand is perfect. Dus, voor je het weet, mis je vanuit de beste bedoelingen de kritiek op jezelf. (...) 'Mannen' is een veel te breed begrip, dus de plaat gaat eigenlijk meer over mij. Over alle projecties en aannames die ik over mannen heb."

Elmer ziet het niet als een plaat die per se geschreven is vóór mannen. "Misschien is het zelfs meer een album voor de feministische vrouw die met haar relatie tot mannen worstelt." Al staat ze ook open voor de mening van mannen over de plaat: "Ik ben benieuwd wat mannen ervan vinden. Ze mogen het heel stom vinden, mijn DM staat altijd open." Haar vriend hoorde het als eerste. "Hij vindt het wrang dat ik als vrouw een album kan maken over mannen, terwijl dat andersom niet zo snel zou kunnen. Ik zou het geweldig vinden als hij dat wel deed. Alleen al de poging tot inleving vind ik waardevol. Mijn album is waarschijnlijk mislukt in de inleving in een man, maar het gaat om de poging."

Crooner

Wie Elmer al langer volgt weet dat ze niet zomaar als zichzelf op het podium staat, elke Elmer-era kent zijn eigen personage en concepten à la Tyler, The Creator of een David Bowie. Voor MAN, OH MAN kroop ze in de huid van een katerige crooner. "Het is een ouderwets beeld van ultieme mannelijkheid, een mannelijkheid waar ik me door aangetrokken voel. Ik vind Frank Sinatra echt heel cool, omdat hij smooth is en geen bewijsdrang heeft. Hij zegt eigenlijk: kom maar naar mij toe. Ik kan best een spring-in-het-veld zijn met grote bewijsdrang. Kijk naar mij! En toen dacht ik: laat het publiek maar naar mij toe komen." In de clubtour contrasteert het personage met een zachte roze achtergrond. "Je ziet een man die eerst overtuigend smooth is en dan langzaam aftakelt in diepe ellende."

Acteren doet ze nadrukkelijk niet, ze blijft wel altijd Elmer, maar in een steeds veranderend uiterlijk. "Het is mijn kostuum dat verandert, mijn fysiek. Als je helemaal een personage speelt, pikt het publiek dat niet. Ze willen Elmer zien. Eerder was Elmer ook te zien als een man, "Dat snormannetje is timider, dat pak heeft hogere schouders. De crooner beweegt vloeiender en denkt: ik heb dit onder controle."

Bij Zomergasten zei Elmer dat ze dacht dat de man 'niet meer te redden viel'. Wat haar hoop geeft zijn de mannen om haar heen. "Ik leef in een positieve bubbel". De uitersten uit haar algoritme relateert ze: "Dat zijn de hardste schreeuwers. Ik denk sowieso dat de helft van al die haatreacties bots zijn. Het internet is nep."

Ook toont Elmer met deze plaat een reflectie op de manier waarop zowel de linker- als de rechterflank mannen verkeerd aanpakt in deze tijd. "Ik heb het gevoel dat wij als linkse mensen soms niet de juiste aanpak hebben. Ik zoek een aanpak waarin mannen actief worden betrokken. Want ik denk dat het best zwaar is om nu een man te zijn. Onder mannen is heel veel sociale controle, nog veel erger dan bij vrouwen. Die gedragsregels leer je op een cruciale leeftijd aan en zijn lastig af te leren. Tegelijkertijd groei je op in een wereld die zegt: mannelijkheid is slecht. Wij zijn vooral heel goed in mannen afkraken, maar weten nog niet hoe we ze veilige ruimte moeten geven. Ik moet soms echt actief bedenken hoe ik die ruimte geef." Wat ze mist in de huidige maatschappij, is die speelruimte, ruimte voor experiment en fouten maken die mannen niet altijd gegund wordt. "Mannen moeten de ruimte krijgen om dingen te proberen: wat voor fysiek wil ik, hoe wil ik praten. Dat wordt snel gewantrouwd. In de linkse hoek worden feministische mannen al snel weggezet als performative. Ik vind het schrikbarend hoe makkelijk er van het slechtste wordt uitgegaan. Vanuit de rechterkant wordt dan eerder gezegd dat je geen mietje mag zijn en je opgedragen wat je een man zou maken." Die speelruimte heeft Elmer gelukkig wel voor haarzelf gecreëerd, "Ik trad op met een snor en in een mannenpak en werd best snel opgepikt. Voor een mannelijke rapper in feminine kleding is diezelfde ruimte er niet."

Op de plaat zegt Elmer 'I love alle feminine mannen!' "Feminine mannen zijn de meest rebelse mannen die er bestaan" licht ze toe, "Veel mensen denken dat mannen die het leger in gaan rebels zijn. Dat denk ik dus juist niet, want die volgen alsnog orders op van een andere man." Feminine mannen durven eerder zacht en fluïde te zijn, ze volgen niet de standaard genderrollen: "Dat is zo dapper, zeker met die sociale controle. En ik voel me er meteen veilig bij, omdat ik dan zelf ook niet in een vrouwenbeeld hoeft te passen. Super ontwapenend. En het is gewoon hot."

Aliens

Muzikaal is MAN, OH MAN ruiger en meer drum 'n bass dan haar eerdere werk. Dat is de verdienste van producer Wesley Fransen, ook bekend als Keenan Mundane en gitarist van de indieband Tape Toy. Over hem zegt ze: "Eindelijk iemand die mijn referenties begrijpt. En hij is gewoon geniaal. Wij zijn allebei mensen op wie veel geprojecteerd wordt."

Het meest catchy nummer op de plaat duurt 1 minuut 25 en heet 'ALS JE NOG NIET RIJK BENT LIGT HET AAN JEZELF', het is bijna een skit met de allereerste demo-take erop gelaten. "Dat was gewoon het beste. Ik had veel lol in de studio." Die lol is te horen op de track die een sneer maakt naar de manosphere financial influencers vanuit Bali die beïnvloedbare mannen dicteren hoe ze rijk moeten worden. Dat soort types zijn volgens Elmer in combinatie met de huidige algoritmes een cocktail die de manosphere heeft gecreëerd. "Ik denk dat de meeste van die mannen niet eens geloven wat ze zelf zeggen. Het is puur geld verdienen."

Duet met Lucky Fonz III

Op het album is ook een duet te vinden met Lucky Fonz III genaamd 'Kleine Man'. "Dat nummer gaat over daten en hoe ik me dan voel. Ik vind daten heel spannend en dan kan ik me soms als een stereotype sukkelige man gedragen. Zo'n man die niet antwoordt, stiltes laat vallen. Ghost..." Met Lucky Fonz III had ze al vaker gesproken over de mannelijke kant in haar en de vrouwelijke kant in hem. Toen de demo er lag, hoorde ze de tekst meteen in zijn stemgeluid. Het is haar eerste liefdesliedje met een andere artiest. "Wij zijn niet verliefd op elkaar. Maar hoe dit liedje is geworden, vind ik heel ontroerend." Ik interviewde Lucky Fonz III onlangs over zijn nieuwe plaat en kreeg een vraag voor haar mee: 'als je nog één naam aan het rijtje samenwerkingen op Man, Oh Man mocht toevoegen, internationaal of dood, wie zou dat dan zijn?' "Christine and the Queens. Als ik filmpjes van hem zie denk ik: dit is gewoon wat ik eigenlijk probeer te zijn. En in Nederland: Roosbeef."

Tough love

Krijgen mannen te weinig liefde? "Ik denk het wel. Maar liefde kan ook kritisch zijn, tough love: als je van iemand houdt, moet je diegene serieus nemen. (...) Je krijgt makkelijker een juich voor 'fuck alle mannen'. Daar voel ik me ongemakkelijk bij als artiest. Ik vind een handreiking radicaler in deze tijd, omdat het een spannendere beweging is, waarin ik van mezelf ook kwetsbaarder voor de dag moet komen."

De plaat sluit af met 'IK HOU VAN HEN'. Dat schreef ze in één ruk. Ze vond het initieel te zoet om op de plaat te zetten. "Ik kan er niet naar luisteren. Met mijn Disney-stemmetje." Of ze dat slotnummer live gaat doen? "Dat hopen we, want ik kan helemaal niet zingen. Ik heb wat zanglessen gepland."

MAN, OH MAN is vanaf 18 september overal verkrijgbaar. Elmer speelt dit najaar een clubtour door Nederland en België en staat 29 mei 2027 in de Grote Zaal van Paradiso.

GRANDCRU

BECK

Ride Lonesome **(Universal/Capitol)**

LP, LP coloured, CD

Becks carrière lijkt af en toe van hot naar her te schieten, maar behalve een constante hoge kwaliteit is er ook de zekerheid dat hij met enige regelmaat terugkeert naar een melancholische vorm van zelfreflectie. Dat leverde met onder andere *Sea Change* en *Morning Phase* al eerder meesterwerken op. *Ride Lonesome* past in dat rijtje en is opnieuw van verbijsterende kwaliteit. Het tempo ligt laag, maar de intensiteit extreem hoog. Opener en titeltrack werd inmiddels al twee keer uitgebracht, zowel solo als in duet met Sierra Ferrell, maar deze soloversie snijdt door ieders ziel heen. Prachtige strijkers, eenzaam klinkende gitaren; het is de perfecte soundtrack voor een lange autorit waarin alle facetten van het leven worden doorgenomen. Het album is opgenomen met de vaste waardes van zijn tourband, zoals Smokey Hormel, Joey Waronker en Roger Joseph Manning. Ook Nigel Godrich, die tekende voor de sound van het album, droeg eerder dezelfde verantwoordelijkheid voor bovengenoemde albums. Hoogtepunten te over: *Disappearing Act*, *Bleed*, *It Ends Right Here*. Knap is vooral dat Beck zonder maar één moment in herhaling te vallen, een eenheid heeft weten te creëren die een bijna organisch vervolg op zijn laatste album in deze trend, *Morning Phase*, is. Beck gaat inmiddels richting de zestig, maar het wonderkind van weleer heeft de bodem van zijn creatieve talent nog steeds niet bereikt. Ongetwijfeld verrast hij de volgende keer weer met een excentrieke sound, maar eens in de zoveel tijd terugkerend naar de basis is voor hemzelf waarschijnlijk louterend, en voor de luisteraar een verpletterende ervaring. (Jurgen Vreugdenhil)

LEON BRIDGES
Happiness Anytime
(Sony/Columbia)

LP, LP coloured, CD

Aan het eind van de zomer van 2026 komt Leon Bridges met een album waardoor je gaat dansen. Geproduceerd door twee leden van Jungle, heeft dit album bewust een licht geluid. De samenwerking is ontstaan door ontmoetingen op festivals, waarna ze besloten hebben om dit te gaan maken. De eerste sessie in Los Angeles van 4 dagen had direct 6 nummers tot gevolg, de helft van deze LP. Deze manier van creëren heeft als doel om een lossere sound te krijgen, swingender. Ik kan niet anders zeggen dan dat dat fantastisch is gelukt. Met het eerste nummer komt er al een losse strandsfeer in door de blazers en fenomenaal goed opgenomen drums. Een knapperige snare, mooie lichte hi-hat en cymbals die atmosfeer geven en de basskick die je vooral hoorde op soulalbums uit de jaren '60 en '70. Over die tijd gesproken, dit album heeft een beetje dezelfde vibe als die oude Motown-platen. Alsof je erbij bent in de studio, met simpele arrangementen en die typische koortjes waar het genre om bekendstaat. Dan hebben we het eigenlijk nog niet gehad over Leon zelf. Hij heeft natuurlijk een fantastische, soulvolle stem met net een klein rauw randje. Hij laat op dit album de muziek, de band, meer voor zich spreken. Hij geeft meer ruimte om de muziek te laten ademen, zoals D'Angelo ook altijd deed, ook al doet Leon minder ad-libs waar D'Angelo om bekendstond. Er staat geen filler op; het is een goede vibe van begin tot eind.

(Willem Sloet)

ACTRESS

Radical Frame (Pias/Ninja Tune)

Het is al achttien jaar geleden dat avant-techno producer Darren Cunningham alias Actress zijn debuutalbum Hazyville uitbracht. Toen al meester in het creëren van

sfeervolle en complexe soundscapes. Ondertussen kunnen we spreken van een absolute veteraan, een pionier en vernieuwer van Britse en elektronische muziek. Zijn tiende soloalbum, Radical Frame, is soms fragmentarisch en bondig, maar ook geduldig. Waar op de eerste helft van het album nog een atmosferische track met een korte verse van hiphopartiest CASISDEAD te vinden is, lijkt het alsof hij zijn tracks op de tweede helft van het album meer de tijd geeft om een eigen leven te leiden. Hoogtepunt is afsluiter 'Sheets', dat zestien minuten duurt. De subtiele backdrop van Actress sluit perfect aan bij de bijna binnensmondse vocalen van Rainy Miller. Een track vol Britse weemoed, alsof je in een slecht verlichte straat in Manchester een sigaret staat te roken op een regenachtige herfstdag. Minstens net zo interessant zijn de fragmentarische technotracks zoals we die van Actress kennen en de Djrum-achtige piano op 'Withending'. Hypnotiserende plaat van een hypnotiserende artiest. (Daan van Eck)

ADÉLA

Prima

Na Pop Star Academy vond ADÉLA als soloartiest wel haar draai vol energieke nummers. Waar KGB echt pit heeft,

komt het album PRIMA toch wat afgezwakt over. De voorgaande EP zat op een goede route naar doorbraak, maar dit is een verkeerde afslag. Banger Boys springt eruit en kan een prima blauwdruk zijn voor vervolg. Maar de rest komt saai over en zit een beetje in het midden. Zeker niet wat men van ADÉLA verwacht of wilt, zo ook te zien aan de Lowlands opname. PRIMA bewijst vooral wat ADÉLA níet is, en dat is zonde. (Laurens Elderman)

AMYL AND THE SNIFFERS

Truth or Consequence

Na twee jaar intensief touren rond de wereld, komen de Aussies met iets nieuws. Niets minder dan een film,

voorafgestaan door een livealbum. Te zien en te horen is de band die hun nummers op verrassende wijze ten gehore brengt. Helaas is Nederland niet meegenomen in de landen waar de film te zien zal zijn, maar de plaat vergoedt een hoop. Laat je meenemen in de unieke vertolking, die niet te vergelijken is met de gebruikelijke explosie op menig festival. (Willem de Man)

ARAB STRAP

Half-Told Tales

Arab Strap klinkt op Half-told Tales na dertig jaar nog altijd als Arab Strap, maar weigert zich te herhalen. De Schotten –

geef ze eens ongelijk – schakelen tussen gruisige gitaren,

post-rock, elektronica, Italo-disco, metal en spoken word, met Aidan Moffats donkere bariton als immer prettig klinkend ankerpunt. Zijn sombere observaties over seks, sterfelijkheid, politiek en vaderschap laten opvallend veel ruimte over voor hoop en, de frontman eigen, humor. Niet elke muzikale afslag overtuigt, maar dankzij die rafelranden ontstijgt Half-told Tales de herhalingsoefening. (Cees Visser)

BEABADOOBBE

Pylon

Op Pylon zet Beabadoobee haar muziek onder hoogspanning. Het album klinkt intenser en directer dan haar eerdere werk. Rauwe gitaarlijnen verbinden

klassieke grunge, midwest emo en jarennegentigrock. Samenwerkingen met Hayley Williams (Paramore), Brendan Yates (Turnstile), Chino Moreno (Deftones), Shane Moran (Title Fight) en Evan Stephens Hall (Pinegrove) geven de plaat extra kleur. Met hulp van deze artiesten zoekt Beabadoobee aansluiting bij de punkscene, zonder haar vertrouwde poprockpubliek los te laten. Dit najaar komt ze naar Europa tijdens haar The Powerlines Tour. Een perfecte plaat om op te zetten wanneer je melodramatisch uit het raam aan het turen bent met een gebroken hart. (Leyla Birlik)

BEHEMOTH

I, Scvlptor

Op I, Scvlptor mengt Behemoth oud en nieuw materiaal om stil te staan bij de evolutie van de band. Het

heropgenomen materiaal is muziek waarvan de band vond dat het origineel niet uit de verf kwam zoals zij zelf hadden gewild. Het is een speciaal album voor de band, waarbij ze stil staan bij waar ze nu staan en waar ze vandaan komen. Aangezien alles wel is opgenomen met hedendaagse technieken klinkt het nog steeds als een coherent album. (Willem Sloet)

BERTOLF

Bluefinger, Vol. 2 (Excelsior)

Bertolf Lentink, popmuzikant en meester gitarist van eigen bodem, schuwt het avontuur niet. Na het afleveren van diverse meer dan uitstekende popplaten

besloot hij in 2023 zijn oude liefde en inspiratie, het bluegrassgenre, te omarmen. Met de fine-fleur onder de bluegrassmuzikanten in Nashville, waaronder Jerry Douglas en Stuart Duncan, dook hij de studio in en goot hij zijn eigen muziek in een bluegrassjasje. Dit avontuur leverde niet alleen een vermakelijke documentaire op, maar ook de werkelijk prachtige plaat Bluefinger. De ver-bluegrass-te muziek bracht hij vervolgens succesvol naar de theaters met een band die werd samengesteld uit de beste Nederlandse muzikanten in de bluegrass-scene. Met deze band nam hij Bluefinger Vol. 2 op, ditmaal met alleen nieuw geschreven werk, maar wederom verbluffend mooi! De songs bulken van het speelplezier,

Hole

HOLE IS BACK ON VINYL

PRETTY ON THE INSIDE

1LP BLACK
1CD
1LP PINK*

**Indie only*

LIVE THROUGH THIS

1LP BLACK
1LP COKE BOTTLE
CLEAR VINYL*

Release: Indie Only titles October 23.

CELEBRITY SKIN

1LP BLACK
1LP WATER BLUE VINYL*

SMASHING PUMPKINS

Remastered editions | restored artwork | 180 gram black vinyl

energie en vakmanschap, onder andere getuige een gitaarsolo in de 'whole tones'-ladder op That Ain't Me No More. Een beter uithangbord voor het relatief nog onbekende bluegrassgenre is eigenlijk niet denkbaar. (Luc van Gaans)

BLOC PARTY

Anatomy of a Brief Romance

Het nieuwe, en hiermee zevende, album van Bloc Party is een autobiografisch verhaal waarop zanger Kele Okereke chronologisch zijn stormachtige relatie van 1 jaar vertelt. Verwacht geen terugkeer naar het avontuurlijke en hoekige debuut Silent Alarm, maar een vrij poppy document waarop Kele zijn emoties met je deelt. Poppy betekent niet minder of slechter, maar ik had na het beluisteren van single Coming On Strong gehoopt op iets meer scherpe kantjes. Het sterkste punt van Bloc Party is nog steeds de herkenbare en dragende zang. Muzikaal had het van mij net wat spannender gemogen. Smaken verschillen uiteraard, zoals u weet. (Said Ait Abbou)

BLOOD RED SHOES

Stay Lonely (V2)

Al meer dan twintig jaar timmert dit Britse duo aan de weg. Gitarist/zangeres Laura Mary Carter staat met drummer/zanger Steven Antell bekend om de combinatie

van rauwe, energieke riffs met melodieuze zang. Na talloze optredens door de jaren heen heeft het duo niet ingeboet aan overtuigingskracht. In 2014 richtten ze hun eigen label op en ook nu is het hele proces weer zelf gedaan, van schrijven tot produceren. Stay Lonely bevat datgene wat de band zo onweerstaanbaar maakt: scheurende gitaren worden afgewisseld met rustige melodieën. Tien nummers waarop gitaar en drums weer duidelijk aanwezig zijn. Een album dat aantoont dat de chemie tussen beide muzikanten nog altijd overduidelijk aanwezig is. Soms hoeven artiesten niet een compleet nieuwe weg in te slaan en is voortbouwen iets anders dan stilstaan. Een album dat dan ook hopelijk veel aandacht krijgt tijdens de aanstaande Europese tournee. (Willem de Man)

DE BOKKERËRS

Volksleed

Tijdens een familielunch van de broers Pablo en Vince van de Poel in gasterie De Bokkeryer in het Limburgse Sweikhuizen ontstond het idee voor Bokkeryers. De mythe van de meedogenloos rovende bandieten die zich in de nacht door het 18e-eeuwse Zuid-Limburgse landschap voorbewogen, deed de rest. Anders dan de psychedelische hardrock van Pablo's band DeWolff, bedient Bokkeryers zich op debuut Volksleed van vuige, dampende en spijkerharde heavy metal. De zeven opvallend sterke songs klinken megavet en zinderen van de putlucht van het onbarmhartige rapalje. (Menno Valk)

LUISTERTRIP

ANGUS & JULIA STONE

Karaoke Bar (Virgin)

De Australische broer en zus Angus & Julia Stone zijn terug met hun zevende album "Karaoke Bar". Nu heb ik niet zoveel met karaoke, dus ik hield mijn hart vast. Gelukkig hoeven we zelf niet aan de slag en zingen Angus & Julia op hun lome down-under sound die de basis vormt van dit album. Wat opvalt, is dat het minder indiefolk-achtig is dan hun eerdere albums. Hun nieuwe album schuurt meer richting Dope Lemon, een groepsproject van Angus, maar dan aangevuld met de opvallende en verleidelijke stem van Julia. Ook de stemvormers die Dope Lemon veelvuldig hanteert, komen op "Karaoke Bar" ruimschoots terug. Het titelnummer start langzaam, maar swingt zeker. Op het funky nummer Monroe komt de erotische stem van Julia helemaal tot zijn recht en geeft het nummer een extra zwoele sfeer. Celestial Bodies kent een lekkere eigentijdse beat die je meteen pakt. Eigenlijk is elk nummer een mini-avontuur waarbij de stemmen van Angus & Julia de hoofdrollen vervullen. Als je "Karaoke Bar" afzet tegen eerdere albums van het Stone-duo uit Sydney, dan is het een verrassend en vernieuwend album. Echter, als we dit album met het werk van Dope Lemon vergelijken, ligt dit veel dichterbij elkaar. Kort samengevat kunnen we misschien beter spreken van Dope Lemon featuring Julia Stone. Maar het eindresultaat is een verrijking. (Frank de Bruin)

BONNIE PRINCE BILLY 🍷
Ghosts of American Psychonauts
(V2/Domino)

Bonnie "Prince" Billy's nieuwe livealbum werd slechts een aantal weken na het verschijnen van *The Purple Bird* in het Valentijnsweekend van vorig

jaar opgenomen. De locatie was een voormalige synagoge in Los Angeles, nu The Pico Union Project genaamd. Het verklaart de warme ruimtelijke galm die het album heeft gedurende de acht liedjes, want *Ghosts of American Psychonauts* werd mede hierdoor een buitengewoon intiem en innig album. Om dit nog eens te versterken, is het publiek niet of slechts incidenteel te horen. Behalve drie liedjes van het kersverse album horen we een bloemlezing uit zijn oeuvre, waaronder een adembenemende versie van *I See a Darkness*. Alles werd voor de gelegenheid opnieuw gearrangeerd, want behalve Will Oldham zelf op akoestische gitaar, die als lichtend baken boven het geheel uitstijgt, klinken er klarinet, saxofoon, fluit, piano, bas, drums en elektrische gitaar. Allen dienstbaar benut en waar nodig krachtig pulserend wanneer een slepende ervaring nodig is. Het zet alle kwaliteit van Oldham en zijn muzikanten schitterend in de verf. (Corné Ooijman)

CHAT PILE
Who Loves the Sun

De muziek van deze noiserockers uit Oklahoma City lijkt steeds zwaarder te worden. Misschien geen verrassing. De

staat van de wereld is macaber, en frontman Raygun Busch is de eerste die dat aan je zou vertellen. Zijn woorden over dit vierde Chat Pile-album luiden als volgt: "This record focuses on my grievances with the modern world. AI, genocide, climate change, the power elite, dollar-hoarding pigs—all that shit fucks up your life and mine." Dan kan je wel ongeveer opmaken hoe het klinkt. (Daan van Eck)

CZARFACE
Czarface Meets Frankie Pulitzer

Heerlijke release van supergroep Czarface met van die moddervette producties van undergroundlegende

7L en de onnavolgbare flows van Esoteric en met name Wu-Tang-mogul Inspectah Deck. Dit album ademt weer die heerlijke old-school 90's-vibe en hoewel de groep enorm veel uitbrengt, vervelt het mij eigenlijk nooit. De hele franchise rondom Czarface heeft inmiddels al vele harten veroverd in zowel de hiphopwereld als de wereld van comics. Elke release ziet er tiptop uit en zo ook deze nieuwe plaat, met als dark horse de mysterieuze Frankie Pulitzer, het alter ego van naar het schijnt Hollywood-steracteur Tom Hardy. Fijne plaat!! (Dirk Monsma)

RHIANNON GIDDENS
Hope Is the Thing with Feathers
(Warner/Nonesuch)
LP, CD

"Hope is the thing with feathers that perches in the soul." De titeltrack en albumnaam komen van een beroemd gedicht van Emily Dickinson, die Rhiannon Giddens op dit album naar een lied vertaalt. Giddens is zich bewust van wereldproblemen en besluit deze door een lens van positiviteit te bekijken: bewustzijn van privilege, en anderen helpen en opbeuren vanuit die positie. Zo bijvoorbeeld in 'Carolina Rain'. Op 'Wish in Vain', een nummer over de vluchtelingencrisis, gaat het over de universaliteit van je huis moeten verlaten en je geliefden, je cultuur en zelfs je eten missen. Ook zeer traditioneel klinkende folksongs als 'Cluck Old Hen' passeren de revue, en hier is extra hoorbaar dat dit album live in de studio is opgenomen. Het zijn juist die imperfecties die het album authentieker en persoonlijker laten voelen. Al met al een hartverwarmend album dat voor liefhebbers van traditionele roots en americana een genot is. *Hope Is the Thing with Feathers* is het eindresultaat van twee decennia aan muziek en persoonlijke groei van Giddens, uitgemond in Giddens' cruciale rol binnen de americana- en rootsmuziek. (Lotte Hurkens)

DEAD POET SOCIETY 🍷

Monarch

(Pias/Spinefarm Records)

Dead Poet Society komt terug met Monarch. Op hun nieuwste album voeren melodie, gewicht en kwetsbaarheid de boventoon. Met de singles 'Cold', 'Roach' en 'Sinner

Systems' kregen we al een voorproefje van de sound van het album: zwaar, emotioneel en op momenten verrassend dansbaar. Het album bouwt voort op eerdere albums -!- en FISSION, maar gaat nog net wat dieper. Daarbij werkten ze samen met producer Paul Meany, die ook productiewerk deed voor Twenty One Pilots en Pierce the Veil. De muziek klinkt groots, maar verliest zijn kwetsbaarheid niet. Contrast speelt de hoofdrol, tussen zachtheid en zwaarte. (Lotte Hurkens)

ECHO & THE BUNNYMEN 🍷

Apples for Isaac

(BMG)

Op basis van de ruime sampler klinkt Apples For Isaac alsof Echo & The Bunnymen nooit zijn weggeweest.

Vernieuwingsdrang van de

paus, maar waarom zou je een

vocabulaire vervangen dat nog lang niet is uitgewoond? De gitaren waaieren als vanouds, bassen duwen, strijkers zwellen aan en zelfs een dreigende wereldoorlog krijgt een lalala-refrein (Brussels Is Haunted). Boven dat vorstelijke geluid troont Ian McCulloch. In An Unstoppable Force kan zijn stem nog altijd ontregelen en The Light That Surrounds You toont de band op volle kracht. Grote woorden, grote gebaren, grote romantiek: vertrouwd terrein waarop de Bunnymen anno 2026 nog opmerkelijk vitaal klinken. (Wim Koevoet)

EVANESCENCE 🍷

Sanctuary

(Sony/Columbia)

Vijf jaar na The Bitter Truth komt Evanescence met Sanctuary. Opener Beautiful Lie laat direct horen wat er is veranderd in de sound van de band: de elektronische

pulse die door het nummer verweven zit, is prominent aanwezig. Waar moderne geluiden op eerdere platen in de mix verstopt zaten, zijn ze nu in-your-face. Het album klinkt sowieso lekker agressief. Emma Anzai is voor het eerst te horen op bas. Man, wat een aanwinst is deze dame! Op single Who Will You Follow gaan bombast en heel klein hand in hand. Prachtig! Amy Lee's stem is in topvorm (wanneer niet!). De twee ballads op het album (How Do I Heal en Forever Without You) zijn weliswaar mooie liedjes, maar zeker niet memorabel. Ze halen eerder de vaart uit het geheel en da's wel een beetje jammer. Voor de rest is het wat mij betreft weer ouderwets genieten en is dit een van de betere metalalbums van 2026. (Gert van Engelenburg)

LUISTERTRIP

BOY HARSHER

Get Mean

(Warner)

Get Mean markeert een bijzonder hoofdstuk voor darkwave-duo Jae Matthews en Augustus Muller. Eerst waren ze namelijk een koppel en nu zijn ze uit elkaar. GET MEAN is een meditatie over liefde, verlies en overleven. Ondanks de breakup klinken ze op sommige tracks lichter en meer upbeat dan ze ooit hebben geklonken, bijvoorbeeld op 'Jeans'. Op hun meest dansbare klinken ze echter ook het meest duister: 'Hard Beat' laat je dansen en huiveren, met name als je de videoclip ernaast houdt. Op interlude 'Ivy's Spiral' horen we een gruisige spraakmemo waarop de protagonist duidelijk nog struikelt met harteer. Dit album voelt als een nieuw hoofdstuk voor Boy Harsher, de Joy Division-naar-New Order-transformatie, met prachtige gitaarriffs en, ondanks de breakup, een hoopvoller geluid. Van de undergroundbeginjaren met cassette-uploads tot het spelen op grote podia; Boy Harsher haalde minimal synth en EBM uit de kelder naar een groter publiek. Met Get Mean zetten ze een stapje in een andere richting, maar wat klinkt dat goed. Hun rauwe, filmische sfeer en Jae's prachtige stem blijven overeind. (Lotte Hurkens)

RUSH

Greatest Hits 1974-1987

**RUSH'S GREATEST SONGS FROM 1974-1987
ON VINYL FOR THE VERY FIRST TIME**

The Mothers of Invention

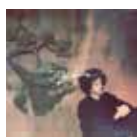
- 2026 Remaster
- 1966 Pre-Master Mix
- 1966 Mono Mix
- Live at the Fillmore
- Demos & Rarities

FREAK OUT!

Coming September 25 on 5CD+BR and 5LP Super Deluxe boxsets

FKJ Tyber

Sommige mensen lijken alles te kunnen. Vincent Fenton is zo iemand. Je zult deze rasmuzikant waarschijnlijk kennen als FKJ, ofwel French Kiwi Juice, want zijn vader is een Nieuw-Zeelander, die ook wel kiwi's worden genoemd. Vincent is een multi-instrumentalist, wat betekent dat hij de gave heeft om andere muzikanten jaloers te maken. De vocals, gitaar, bas, toetsen, drums, saxofoon – hij doet het allemaal zelf. Dat is op zijn nieuwe album Tyber niet anders. Hier gooit hij soul en jazz in de blender met andere genres als hiphop, rock en zelfs klassiek. Zo begint het album met een gevoelige pianosolo, waar al snel een dikke synthesizer overheen knalt. Ondanks deze mengelmoes aan invloeden heeft elk nummer het kenmerkende FKJ-geluid: melancholisch maar toch vrolijk, loungemuziek maar toch experimenteel. Deze diversiteit houdt het spannend en wordt versterkt door de vele features, waaronder Labrinth, Bas en de bijzondere stem van Baby Rose. Het album Tyber is een perfecte zondagochtendplaat met een rauw randje. (Steven van Gammeren)

ELIS FLOREEN The House (News/Unday)

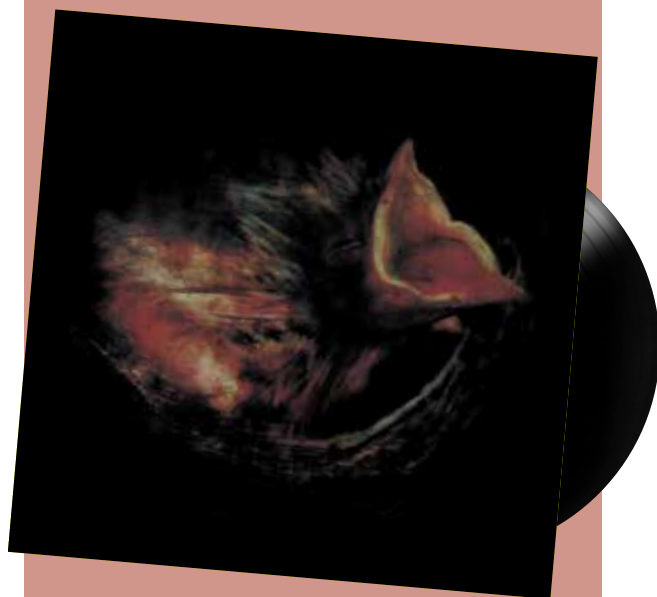
Het is niet voor niks dat deze plaat soms wat spookachtig klinkt. Het huis waar dit album over gaat, was een kunstenaarscollectief aan de rand van Kopenhagen, waar kunstenaars en dromers maaltijden deelden en tot laat in de avond gesprekken voerden. Het huis is inmiddels gesloopt. De geest van dit huis lijkt nog rond te spoken op dit album. De Belgisch-Nederlandse artieste weet folk met elektronische elementen te verweven tot een prachtig geheel. Het album is geproduceerd door Jo Francken en Pieterjan Maertens (bekend van hun werk met Tamino). Ontzettend mooie nummers, van haunting tot kalmerend tot onrustig, zoals we ons ook het kunstenaarscollectief voorstellen. FFO: Someone, Pitou. (Lotte Hurkens)

FLOTSAM AND JETSAM Rats in the Temple

Flotsam and Jetsam is de band die in 1984 is opgericht door Jason Newsted, de ex-bassist van Metallica. De band uit Phoenix Arizona speelt herkenbare, nietsontziende thrashmetal met hele iconische melodieuze randjes en heeft met Erik AK een krachtige en goed verstaanbare zanger in huis. De band heeft zich door de jaren heen een vaste plek in het metal universum verworven, maar miste steeds het momentum vanwege onderling gedoe. Dit laat onverlet dat Rats In The Temple het zeventiende, ijzersterke schot in de roos op rij is. (Menno Valk)

LUISTERTRIP

GURRIERS Nobody's Coming to Save You (Pias)

Het Ierse Gurriers maakt verzengende, verpletterende rockmuziek. Opgericht in 2020, kwamen de leden bij elkaar in een pub in Dublin. Ze bleken dezelfde denkbeelden te hebben, o.a. over de samenleving en de maatschappij in het bijzonder. Al gauw was de muziek van het vijftal te horen op festivals in Duitsland, Nederland en Polen. Overall werd de band onthaald als nieuwe sterren aan het firmament. Na hun debuut in 2024 is er nu het nieuwe album en het klinkt nog verzengender en verpletterender. De zanger, Dan Hoff, zingzegt en zingt zijn weg door het materiaal. Opgewonden door de teloorgang van de beschaving en door de politiek. Met twee gitaristen die veel noise maken, is de boodschap van de band duidelijk: er is veel wat niet deugt in de wereld. De muziek van de band is noiserock, postpunk en indierock. Verzengende muziek. Het zit ergens tussen jarennegentigrock en millenniumpunk in, intens en rauw. Door hun duidelijke opstelling inzake politiek zijn ze geziene gasten in binnen- en buitenland. Ze speelden voorprogramma's van o.a. Fat Dog en speelden enkele keren in Nederland. De nummers zijn waarschijnlijk al jammend tot stand gekomen en er spreekt een tomeloze energie uit. Gebalde geluidsgolven. (Erik Mundt)

Interview

Agnes Obel

*Op een warme dinsdagmiddag sprak ik met Agnes Obel (zangeres, songwriter en pianiste) over haar nieuwste album *The Meaning of Flowers*. Wat een strak interview had kunnen worden, veranderde gaandeweg in een diepgaand gesprek over creativiteit, moederschap, boeken, filosofie en natuurlijk muziek.*

(Door: Vera Verwoert)

Agnes Obel, woonachtig en werkzaam in Berlijn, was in augustus in Nederland voor drie openluchtconcerten. Ze is sinds juni op tour en in september is de officiële release van haar nieuwe album. De plaat, vertelt ze, is opgedragen aan haar dochter. Bij het maken van haar nieuwste album haalde Agnes Obel inspiratie uit meerdere boeken. Ze refereert aan de verzen van de Sumerische priesteres Enheduanna, de eerste bekende schrijfster uit de geschiedenis van de mensheid, die leefde 2300 jaar voor Christus in Mesopotamië, Hannah Arendts *The Human Condition* en Emanuele Coccia's *Metamorphoses*.

In de voorbereiding op het maken van je album lijkt je muziek diep geïnspireerd te zijn door de boeken die je hebt gelezen. Zou je me kunnen vertellen hoe je deze boeken hebt gebruikt voor het creëren van je nieuwe album?

Ik vind mezelf geen persoon die meteen veel woorden kan geven aan wat er binnenin mij leeft. Mensen verschillen daarin. En dus had ik het nodig om boeken te vinden die weerspiegelden of representeerden wat ik zelf ervaarde in mijn leven op dat moment. Ik was aan het zoeken naar boeken, zoals je dat ook doet als je een onderwerp gaat bestuderen. Ik zocht naar manieren om een taal te vormen die zou passen bij de muziek die al in mij leefde, deels poëtisch, maar ik had ook een filosofie nodig om mee te werken. Ik heb daarbij hulp gekregen van mijn schoonmoeder. Zij leest superinteressante boeken en geeft die regelmatig aan mij door. Ze stuurde me bijvoorbeeld een foto uit een boek van een stam in Oost-Afrika waar vrouwen die net een kindje hebben gekregen met elkaar aan een weefgetouw werken, terwijl ze tegelijkertijd hun kinderen borstvoeding geven. Hier wordt verondersteld dat er iets goddelijks aan het werk is als je als vrouw net moeder bent geworden. Ze stuurde me vaak dit soort dingen en zei me: 'Nu is het tijd om iets te maken vanuit deze fase in je leven waarin jij je nu bevindt'. Het was geen makkelijke weg om in woorden te vinden wat ik in mezelf voelde. Toen ik Emmanuel Coccia's filosofie over planten en metamorfose las, merkte ik dat het goed aansloot bij soortgelijke ervaringen die ik in mezelf voelde. Hoe alles met elkaar verbonden is in het leven. Dit boek gaf me een interessante taal waarmee ik mijn muziek kon benaderen. Ik voelde meteen, vanaf het moment dat ik zwanger was, dat mijn bewustzijn veranderde en ik voelde de vreemde sensatie dat alles met elkaar verbonden is in het leven. Dat was iets wat ik niet eerder had meegemaakt. Ik heb het meest gezocht naar dit gevoel in poëzie en literatuur, zodat ik het kon gebruiken voor het maken van dit album.

Terwijl er nieuw leven in je groeide, creëerde je nieuwe muziek. Kun je de geboorte van je dochter ook vergelijken met het tot leven wekken van een nieuw album?

In zekere zin wel, ik maakte voor de vierde keer een album, dus ik ben inmiddels bekend met hoe dat proces bij mij werkt. Het is vergelijkbaar met elkaar, en het is iets wat je niet helemaal kunt begrijpen. Als een album zijn eindvorm krijgt, vraag ik mezelf vaak af: 'Hoe is dit eigenlijk gebeurd?' Dat is wat het creatieve proces zo ongelooflijk interessant maakt.

Het nieuwe album roept een dromerige staat van zijn op, iets waarvan je in trance kunt raken. Kun je iets vertellen over hoe Enheduanna's verzen hun weg vonden in de nummers?

Zeker. Ik kreeg een collectie van spirituele gedichten opgetekend door de priesteres Enheduanna. In het oudste van alle verzen wordt de godin van oorlog, seks en geboorte, Inanna, beschreven. Hoe zij de aarde laat schudden, dat ze de krachtigste godin is van allen en dat wij ons daaraan over moeten geven. Dit raakte zo aan mijn eigen beleving van zwanger zijn en moeder worden. De realisatie dat dit vers meer dan 4000 jaar oud is en dat mensen keer op keer dezelfde ervaringen delen en leven. Deze verzen maakten voor mij duidelijk dat alles wat we als mensen meemaken keer op keer weer plaatsvindt in de tijd. En het is prachtig om een connectie te voelen met ervaringen van zo lang geleden. De aanroepingen van Innana vonden hun weg naar het nummer "Blood so Red". Alles wat ik op dat moment las, voelde en meemaakte, paste in mijn universum van ervaringen. Het bracht me in mijn creativiteit op allerlei onbekende, grappige en mooie plekken.

Via Hannah Arendt kwam ik erachter dat het voor dit album interessant was om mezelf te focussen op het begin van dingen en om mezelf eraan te herinneren wat een voorrecht het is om nu te leven. We kunnen de dag plukken en besluiten er iets van te maken. Het is bijzonder dat we als mensen steeds weer de mogelijkheid hebben om dit te doen. Dit album is doordrenkt met het gevoel van de belofte van nieuw leven en begin.

Dit album heb je alleen geschreven, opgenomen en geproduceerd. Dat lijkt me soms een eenzame en tijdrovende bezigheid?

Ja, dat klopt. Het maken van dit album was en is daarmee ook een groot onderdeel van het leven van mijn dochter. Ze heeft me zo vaak gevraagd wanneer het klaar was. Het afmaken voelde af en toe als een vloek, omdat ik precies ben en alles zelf doe, en dat is een tijdrovend proces. Het is de manier waarop ik al jaren werk. Ik houd ervan om te werken en om mijn eigen filmregisseur te zijn. Ik bedoel daarmee dat ik mezelf graag zie als regisseur en dat elk nummer dat ik schrijf een korte film is. Ik hou er echt van om te produceren. Dan ben ik er zeker van dat mijn mini-universum tevoorschijn komt in alle nummers die ik maak.

Inmiddels ben je al een aantal maanden op tour met je plaat. Hoe vertaal je de nummers van het album naar een live concert op het podium?

In het begin is het altijd zoeken naar hoe je de nummers live het beste kunt spelen. Dat is moeilijk, en inmiddels ben ik daar meer ervaren in, omdat ik dit inmiddels vaker heb gedaan. We weten nu bijvoorbeeld nog niet hoe we het nummer 'Tangerine' live kunnen spelen, omdat er geen saxofonist mee is. Ik werk voor de tour samen met geweldige muzikanten. We vertalen de nummers naar een live setting. Ik kwam als eerste in contact met Julian Sartorius, een fantastische drummer. Hij is een jazzdrummer, kan alles spelen en het klinkt alsof het elektronisch is. Ik had allemaal opnames van Braziliaanse ritmes die ik gebruikt heb voor het maken van het album en ik liet Julian over die opnames heen spelen. In een aantal nummers wilde ik namelijk ritmisch complete chaos hebben, omdat dit me deed denken aan het gevoel van nieuw leven dat in aantocht is. De andere twee muzikanten waar ik momenteel mee samenwerk, zijn toetseniste Hinako Omori en celliste Marie-Claire Schlameus. Het zijn alle drie ervaren muzikanten die net als ik hun eigen muziek schrijven en spelen. Ik hoefde hen enkel het album te sturen en ze vonden heel natuurlijk hun weg in de muziek. Daardoor was het voor mij heel gemakkelijk om met hen samen het album te spelen.

Je album komt in september uit; dan is het vrij in de wereld. Niet meer van jezelf, maar voor het publiek. Ben je benieuwd naar de reacties van mensen?

Het is vreemd dat het moment in aantocht is. Ik moet het nog accepteren. Ik weet dat ik doodsbang was toen mijn debuutplaat uitkwam. Die werd gelukkig heel goed ontvangen in Denemarken. Erger was het uitkomen van mijn tweede plaat. Mensen waren daar niet enthousiast over en vonden het niet mooi. Dat was een pijnlijk proces. Ik heb er veel van geleerd. Daardoor heb ik veel meer empathie ontwikkeld voor mensen die dingen maken.

Mensen weten vaak niet hoeveel tijd van iemands leven opgaat aan het maken van een album, een boek of een film. Dan kan het nogal brutaal zijn als mensen zeggen dat het helemaal niks is, terwijl mensen er jaren van hun leven aan hebben gegeven. Nu heb ik geleerd dat je daar ook een beetje van weg kunt stappen, afstand neemt als het ware, en je voorstelt dat je al een aantal jaren verder bent in de tijd met je album. Dan kan niets je pijn doen.

Tot slot nog deze vraag: welk nummer van je nieuwe album zou je graag aan een nieuwe luisteraar laten horen als je er maar eentje mocht kiezen?

Ik denk "Blood So Red". Het was een heel fijn nummer om te schrijven en te maken. Ik houd ervan hoe het nummer zichzelf opbouwt en er zit een rare transitie in van drie semitones. Dat lijkt uit het niets te komen in het midden van het nummer. En er gebeuren verschillende gekke dingen in de melodie waar ik erg blij mee ben. Het gaat over de ervaringen die buiten taal vallen en die ons verbinden in ruimte en tijd. Het meest allesomvattende nummer op mijn nieuwe plaat.

AGNES OBEL

The Meaning of Flowers

(Universal)

LP, LP coloured, CD

Zes jaar na 'Myopia' (2020) is Agnes Obel terug met 'The Meaning of Flowers'. Deze plaat is wederom geheel door haarzelf geschreven, opgenomen en geproduceerd in haar Berlijnse studio. De plaat is opgedragen aan Obels dochter. De zwangerschap en de geboorte waren de inspiratiebron voor haar nieuwe album. In de nummers legt ze de focus op een nieuw begin, ook wel nataliteit genoemd – het begrip van Hannah Arendt over het vermogen van mensen om steeds weer opnieuw te beginnen. In het openingsnummer 'The Meaning of Flowers' wandel je het filmisch en sprookjesachtige universum van Agnes Obel binnen. Muzikaal krijg je op dit album wat we goed van haar kennen: piano, zorgvuldig geharmoniseerde zanglijnen, strijkers, celesta, fluit en harp. 'Blood so Red' komt voort uit de hymnes van Enheduanna en is een ode aan de godin Inanna. 'Laymelli' en 'Gemini' vinden hun oorsprong in Emanuele Coccia's boek over metamorfose. 'Don't Look Down' leunt op een melodie die ze schreef op een zomerse dag. 'Never Been' op Deense 80's-pop, en 'Tangerine', het enige instrumentale nummer, is een innige verstrengeling van sax en piano-arpeggio's. Met deze plaat laat Agnes Obel zien dat ze nog steeds weet te betoveren en diepere lagen in zichzelf en in haar muziek weet aan te boren. (Vera Verwoert)

LUISTERTRIP

JULIA JACKLIN **The Gem** **(4AD)**

Muzikanten uit Australië en Nieuw-Zeeland trekken net wat minder makkelijk de aandacht dan hun collega's uit Europa of de Verenigde Staten, maar met haar vorige drie albums wist de Australische Julia Jacklin zich te scharen onder de smaakmakers binnen de indiepop en indierock van het moment. Die status bevestigt de muzikante uit Melbourne met haar vierde album *The Gem*, dat de stijgende lijn van voorganger *Pre Pleasure* doortrekt. Julia Jacklin kon op haar eerdere albums uit de voeten met alles tussen intieme indiefolk en gruisige indierock en ook op *The Gem* is ze weer van vele markten thuis. Ruwe gitaren spelen een belangrijke rol op het album, waardoor *The Gem* wat meer een indierock album is dan zijn voorgangers, maar het album bevat ook een aantal meer ingetogen songs, waarin Julia Jacklin weer een andere kant van zichzelf laat horen. De songs van Julia Jacklin zijn ook op *The Gem* weer opvallend intiem en verrassend melodisch, waardoor het album makkelijk overtuigt. Dat doet *The Gem* ook met de mooie en gevoelige stem van de Australische muzikante, die prachtig past bij zowel het wat ruwere geluid als de stemmige klanken. Met name de VS doet het dit jaar goed in de indiepop en indierock, maar vlak de Australische Julia Jacklin niet uit. (Erwin Zijleman)

GILLA BAND **Pugnello**

Gilla Band is hoogstwaarschijnlijk de favoriete band van je favoriete band. De invloed van deze noiserockpioniers

wordt vaak benoemd door bands die volgden, van (post)punkbandjes tot andere noiserockers. Dat vooral vanwege hun vernieuwende en experimentele aard. Zo ook weer op *Pugnello*, het vierde album van de band. Wat een intense ervaring. Zonder twijfel hun meest pulserende en luide album tot nu toe, met zware vervormde gitaren en stompende elektronische invloeden. Een band die altijd blijft verrassen, iedere keer weer een tikkeltje indrukwekkender. (Daan van Eck)

GREG FREEMAN 🍌 **All Set the Bone** **(Bertus/Transgressive Records)**

Alt-country is weer HIP! Een paar van de meest interessante releases van de laatste jaren kwamen uit dit genre, van

Waxahatchee en MJ Lenderman tot Wednesday en Ryan Davis & The Roadhouse Band. Wie ook lekker meesurft op die golf is Greg Freeman, de eigenwijze songwriter uit Burlington, Vermont. Zijn debuutalbum *Burnover* was een kleine breakthrough en zorgde voor vergelijkingen met klassiekers als Songs:Ohia's *Magnolia Electric Co.*. Een gelaagd alt-country-album met idiosyncratische tekst- en stijlkeuzes. Opvolger *All Set The Bone* volgt een jaar later en ziet hem een interessante stap nemen. Een wervelwind aan country-rock, met psychedelische uitstapjes en veel garagerock invloeden. Allemaal geschreven tijdens een tsunami aan inhumane gebeurtenissen, zegt hij zelf. En dat is te horen. Zijn hoge en aparte stem is een mooi contrast met de luide instrumentatie. Veel meer rock, maar hij verliest zijn gelaagdheid niet. Opvallende pianomomentjes, rustige country-uitstapjes, deze superster heeft het allemaal. Zo plezierig en uniek, we zouden allemaal meer moeten luisteren naar Greg Freeman! (Daan van Eck)

STEVE HACKETT & STEVE ROTHERY 🍌 **The Roaring Waves** **(Sony/Inside Out)**

Soms spring je als symfonische rock-liefhebber een gat in de lucht. Er duikt een nieuw pareltje op bijvoorbeeld, of twee helden besluiten samen

een album te maken. Dat laatste is het geval met Steve Hackett, ooit een van de dragende krachten van het oude Genesis, en Steve Rothery, de man die Marillion sinds 1983 in de lucht houdt met zijn gloedvolle sound. Twee gitaristen met een bak vol ervaring, alles al meegemaakt, alles bereikt, en nu slaan ze de handen ineen voor de instrumentale groeibriljant *The Roaring Waves*. De eerste luisterbeurt hoor je beide gitaarhelden spelen, dompelt jezelf onder in hun herkenbare sound en verdwaalt in de melodieën.

Daarna luister je opnieuw, ontdekt de onverwachte hoekjes en haakjes, verzandt in een mysterieus muzikaal landschap met talloze zijwegen. Na 10 keer luisteren slaat de verslaving toe, je voelt de diepgang tot in je poriën. Beide heren halen het beste uit zichzelf en elkaar naar boven. Een meesterwerk, niets meer en zeker niet minder. (Hans van der Maas)

PENELOPE ISLES

3

Opgegroeid op het Isle of Man vestigden broer en zus Jack en Lily Wolter zich vervolgens in de Britse badplaats

Brighton om te gaan studeren. Lily richtte zich op componeren, waarna beiden Your Gold Teeth oprichtten, een naam die ze zouden veranderen in Penelope Isles bij het uitkomen van hun eerste ep in 2015. Na twee lp's, waarbij het duo ondersteund werd door gastmusici, ligt nu het derde album in de schappen. Het album is geïnspireerd op plekken, mensen en herinneringen die Jack en Lily opdeden tijdens een surftrip in Lagos. Het resultaat is een lp vol zand, zon en melancholie! Liefhebbers van indie rock zullen dit album vol harmonieuze dream pop en psychedelica à la Radiohead en Deerhunter koesteren! (Koos Schulte)

THE JAYHAWKS 🍷

**Sanctuary Park
(Suburban)**

Hoewel de band pas rond '92 doorbrak naar een groter publiek, is het dit jaar al veertig jaar geleden dat The Jayhawks debuteerden. Van de toenmalige line-up zijn alleen

zanger/gitarist Gary Louris en bassist Marc Perlman constanten gebleken, maar de kwaliteit van de muziek van deze destijds trendsettende altcountryband heeft nooit geleden onder de bezettingswisselingen. Zes jaar na het fraaie XOXO klinkt ook Sanctuary Park direct vertrouwd. Toch is er wel degelijk ook het een en ander veranderd. Zo verwijst de titel van dit twaalfde album naar een bestaand park in Dundas, Ontario. Dat is niet zomaar. Gary Louris woont tegenwoordig namelijk in Canada, waar zijn vrouw vandaan komt. De plaat werd bovendien opgenomen in Toronto, met de Canadese veteraan Bob Ezrin. Sanctuary Park kan dus met recht het Canadese album van The Jayhawks genoemd worden, wat ook blijkt uit de teksten. Intussen is er geen spoortje roest te bekennen bij deze oude rotten. Dit is gewoon weer een heerlijke plaat vol fraaie, driestemmige zang en elf sterke en uiterst melodieuze liedjes op het bekende snijvlak van americana en alternatieve gitaarpop. (Marco van Ravenhorst)

CARLY RAE JEPSEN

Day and Night

Korte spanningsbogen zijn tegenwoordig normaal, dus het is uniek dat er nog artiesten zijn die de tijd nemen om dubbelalbums af te leveren. Carly Rae Jepsen is zo iemand. Day and Night is een project van twee werelden.

LUISTERTRIP

THE MARY WALLOPERS

**Paddywhackery
(News/Many Hats Distribution)**

Het is het derde album van The Mary Wallopers, een Ierse folkrockband uit Dundalk. Opgericht rond 2019, volgde het debuut in 2022. Vernoemd naar een bootje in de haven van Dundalk, wat weer vernoemd was naar een sekswerker uit de haven van Dundalk. De band, die eerst bestond uit de broers Hendy en Sean McKenna, versterkte zich met een bassiste, een drummer, een accordeonist en een tin-whistle-speler. Daarna ontstond het geluid, dat op dit album centraal staat. Het doet denken aan The Dubliners, maar de zang is Wolfe Tones-achtig en ze tonen zich de ware erfgenamen van The Pogues. Er is genoeg opwinding en melancholische momenten en er is genoeg fraais. Er wordt gespeeld alsof de duivel hen op de hielen zit en vier jaar na het vorige album is er dit nieuwe album. Ze zijn erg milieubewust en staan op de barricades voor Gaza. Het hart klopt op de juiste plaats. Toen ze een keer samenspeelden met The Dubliners, vonden die mannen dat ze niet de juiste techniek hadden, maar ze maken het ruim goed met het vuur in hun spel. Dit album werd geproduceerd door James Skelly van The Coral. Een feestje met een uitbundige pint Guinness erbij. Fraai album. (Erik Mundt)

**RECORD
PLANET**

THE LARGEST VINYL
SHOW ON EARTH

500+
Dealers

30+
Countries

EDITION

63rd

MEGA RECORD & CD FAIR

Den Bosch — Brabanthallen

• SAVE THE DATES

14 & 15 NOV
2026

SCAN
HERE

TICKETS & INFO

recordplanet.nl

Day (het eerste album) is organisch en puur, met invloeden van psychedelische pop uit de jaren zeventig, terwijl Night (album nummer twee) 'avontuurlijk en intens' is, waarbij de muziek verschuift naar een gestroomlijnde, door synthesizers gedreven wereld van dancepop. Het is aan jou als luisteraar welke wereld je het meeste bevalt, maar een liedje als Don't Leave Me On The Dance Floor is onvervalste klassieke Carly Rae Jepsen-pop zoals we van haar gewend zijn. Heerlijk! (Stef Ketelaar)

AMELIE LENS

Aura
(News/EXHALE)

De twee ware technoqueens van dit moment komen beiden uit België zijn beiden en na Charlotte de Witte debuteert nu ook Amelie Lens met haar eerste solo album. Haar status dankt

Amelie Lens vooral aan haar intense up-tempo live sets op bigger than life mainstages en de underground clubs. Die sfeer ademt haar debuutalbum met eigen producties ook. In haar woorden: "Dit album weerspiegelt die hele reis. Van optreden in kleine lokale clubs en 's nachts door de auto rijden voor optredens, tot op grote festivalpodia staan, moeder worden en leren hoe ik alles in balans kan houden", 10 stuwende up-tempo tracks van zo rond de 5 minuten waarbij ze hier en daar ook zelf vocals doet. Het meeste pit zit in het 2e deel van het album als het helemaal los gaat en de sound rauwer wordt, de 303s beginnen te snorpen en ratelen en het tempo verder omhoog gaat. Alle technoliefhebbers willen deze sowieso uitchecken, maar als je into (psy)trance bent of rauwere EDM kan dit ook echt je ding zijn. Kun je haar ergens live zien: go for it. Haar AURA show is een multimediaal all-experience! #queenoftechno (Frank Renooij)

LINKIN PARK

Unshatter (OST)
(Warner)

Wat een monsterhits heeft Linkin Park door de jaren heen gehad. In 2000 verscheen het iconische album Hybrid Theory, midden in de piek van de nu-metal. Het

album zou de soundtrack worden van miljoenen tieners in Amerika en daarbuiten. Hits als 'In the End', 'One Step Closer' en het latere, met Jay-Z opgenomen 'Numb' zijn classics geworden voor een generatie. Na het overlijden van Chester Bennington in 2017 was het een tijdlang stil bij Linkin Park. Bennington was een van de tragische slachtoffers van de 'Black Dog'. Na een zeven jaar durende hiaat keerde Linkin Park terug met een nieuwe frontman, of beter gezegd, frontvrouw: Emily Armstrong. Hun terugkeer is vastgelegd in de film UNSHATTER, waarin de studiosessies in 2022, de release van het album FROM ZERO en een concert in São Paulo te zien zijn. De film combineert archiefmateriaal, liveopnamen met interviews en legt het verhaal vast van Linkin Park die opnieuw begint. De film is vanaf 30 september te zien in bioscopen. De liveopnamen uit São Paulo zijn al te beluisteren op lp en cd, met joelend publiek en al. (Lotte Hurkens)

LUISTERTRIP

MEGIAPA

Intentions

(V2)

Megiapa's debuutplaat klinkt niet zozeer als een debuut; het klinkt meer doorleefd. De opener 'Open My Eyes' ademt Madlib-beats, soul met gefragmenteerde R&B en prachtige zang. De track eindigt met 'spoken word'-teksten die ons geruststellend toespreken: "All things are possible, through your belief, through your love (...) Open your eyes". Het album is gemaakt na een onzekere periode: verhuisd naar een nieuwe stad, langdurige relatie net uit elkaar. Desondanks heeft deze plaat een hoopvolle en dankbare sfeer. Op '((on a spaceway))' klinkt duidelijk een van Megiapa's inspiratiebronnen: Sun Ra. De afro-futuristische thema's voelen vreugdevol. Zoals Megiapa zelf aangeeft, roept deze track beelden op van "Black people in this spaceway just enjoying themselves in all their expansiveness." Eindigend met een quote van Sun Ra uit 'Space is the Place': "Everything you have desired on this planet and never received will be yours in outer space." Intentions weet zowel warm en soulful te klinken, als experimenteel, bijvoorbeeld op 'To Enjoy', waar sprankelende en knisperende geluiden Megiapa's spacy stem begeleiden. 'Can't Believe' lijkt een reflectie te zijn op haar net beëindigde relatie. Hoewel 'I can't believe what I wanted' als een soort mantra door het nummer loopt, voelt het niet verbitterd. Een fantastisch, soulful debuut, rijk aan synthesizers en hoop. FFO: Sun Ra, Erykah Badu. (Lotte Hurkens)

LUISTERTRIP

PROTOMARTYR

Hotel Usona (V2/Domino)

Vanuit het raam van Hotel Usona kijkt een Amerikaanse zeearend, beter bekend als 'The Bald Eagle', je aan. Het Amerikaanse symbool voor kracht en onafhankelijkheid lijkt je bijna te bekijken alsof je een van zijn prooien bent. Het nieuwste album van Protomartyr is een los concept rond 'Hotel Usona', een hotel dat Amerika representeert, met een penthouse zo ver boven de grond dat je het gekreun van de massa beneden niet kunt horen. In elke kamer verblijft een gast die een ander onderdeel van het Amerikaanse verval vertegenwoordigt: in 'Feed the Sewer' slaapt AI, in 'Third Country' verblijven ICE-agenten, klaar om 's ochtends een nieuwe batch mensen te deporteren, en in 'Converts' slaapt vicepresident JD Vance. Zoals Amerika is ook Hotel Usona in de greep van fascisme. De muziek reflecteert die beklemming. Ze klinkt urgenter, met nerveuze blazers en een spanning die ergens tussen angst en vreugde zweeft. Geen makkelijke luister, wel een indrukwekkende. Deze postpunkband lijkt met iedere release alleen maar beter te worden. (Lotte Hurkens)

Tips van... Tape Toy

De Amsterdamse bubblegrungeformatie Tape Toy brengt het nieuwe album *Dumb Sites* uit! Hun sound wordt verrijkt met shoegaze, elektronica en een persoonlijk randje. Zangeres en gitarist Roos van Tuil, gitarist Wesley Fransen, bassist Maurice van de Graaf en drummer Marc van Dongen geven ieder een tip die ook voor hen persoonlijk een inspiratiebron vormde tijdens het maken van hun album.

Roos | Snail Mail - Ricochet

Vorige week is onze nieuwe plaat *Dumb Sites* uitgekomen. Het album is gemixt en gecoproduceerd door de New Yorker Aron Kobayashi Ritch. Hij is bassist van Momma, een band waar ik zelf vaak naar luister, en daarnaast heeft hij het nieuwe album van Snail Mail geproduceerd. Dat album, *Ricochet*, staat bomvol goede tunes. De eerste single, *My Maker*, kwam eind februari uit en is uitgegroeid tot de theme song van mijn lente. Snail Mail schrijft ongelooflijk lekkere, juicy zanglijnen die zich meteen in je hoofd nestelen.

Marc | Bleary Eyed - Easy

In de zomer van 2025 ontdekte ik Bleary Eyed, een Amerikaanse shoegaze/dream-popband uit Philadelphia en Washington D.C. Via een livevideo van *Smile*, van hun laatste album *Easy*, werd ik compleet weggeblazen. Wat een sound! Die ontdekking kwam precies in de zomer dat we met TAPE TOY ons nieuwe album *Dumb Sites* aan het afschrijven waren. Op *Dumb Sites* duiken we dieper de shoegaze in, gecombineerd met elektronische sounds en onze bekende grunge-pop. Vooral de mix van rauwe grunge-riffs en dromerige computerpap wilde ik vangen. En eerlijk? Volgens mij is dat behoorlijk goed gelukt. Bleary Eyed's *Easy* inspireerde mij enorm tijdens de opnames, wát een plaat.

Wesley | My Bloody Valentine - Loveless

Loveless is een album dat ik eigenlijk altijd kies als ik de kans krijg om te vertellen welke albums mij inspireren. Maar dat is met een reden want ik

ken dit album al 15 jaar en elke keer als ik het opzet kan ik er in verdwijnen alsof ik het voor het eerst hoor. De gitaar texturen zijn een grote inspiratie geweest voor ons album Dumb Sites. Ook heeft dit album heel veel moderne shoegaze bands geïnspireerd (feeble little horse, julie, DIIV). Deze bands hebben mij ook weer heel erg beïnvloed tijdens het maakproces van Dumb Sites. In 2014, toen ik volop in mijn eerste shoegaze fase zat, zei ik tegen mezelf dat ik op een dag ooit zelf een shoegaze-album zal maken. Natuurlijk is Dumb Sites veel meer dan alleen een shoegaze-album, maar voor mijn gevoel is m'n droom wel uitgekomen.

Maurice | Julie - My Anti-Aircraft Friend

Aan Julie raakte ik meteen verslaafd. Ze schrijven vanuit een sfeer en zijn niet bezig met theorie, ze zijn aan het voelen wat vet is en dat maken ze

dan. Het voelt daarom heel puur en eerlijk. Dit waardeer ik enorm en hoor ik niet vaak bij andere artiesten. Toen Wesley en ik op een hete zomerdag in 2025 in de studio zaten en we alle verwachtingen van een tweede plaat naast ons hadden gelegd, schreven we de geraamtes van CTRL + ALT + DEL en Dumb Sites. De beginselen van deze tracks kwamen het dichtst bij dat wat ik vet vind aan de muziek van Julie. Het voelde zo vrij dat we dit 'durfden'. Gewoon iets maken waar we enthousiast van werden. Julie heeft me daarbij echt geholpen. Deze herinnering aan het maakproces is me heel erg dierbaar.

TAPE TOY Dumb Sites (Excelsior)

In 2022 bracht Tape Toy Honey, WTF uit, een ijzersterk debuut dat voortkwam uit de rouw van leadzangeres Roos van Tuil. De band beschrijft hun eigen sound als 'bubble grunge': een combinatie van gruisige gitaren en speelse punkenergie. Op Dumb Sites wordt verder gebouwd op deze sound. Experimenteerdrijf en gelaagdheid staan voorop; daarvoor schakelde de band producer en mixer Aron Kobayashi Ritch in, bekend als lid van de Amerikaanse band Momma. Het resultaat klinkt harder, gruisiger, gekker, maar ook persoonlijker. Op Call Me, My Friend klinkt Tape Toy emotioneel en toch fel: een nummer over vrienden die niet meer (durven te) bellen. Midden in het nummer duiken plots breakbeats op, een kleine knipoog naar de experimenteerdrijf die heerst in het album. Ook de productie lijkt soms te knipogen naar de eigenzinnigheid van Wesley Fransen, alias Keenan Mundane, die overigens ook het nieuwste album van Elmer (zie No Risk Disc) produceerde. Waar het zogenaamde "bubblegrunge" nog steeds de boventoon voert, horen we ook veel shoegaze-invloeden, een punkenergie en zelfs triphop-achtige geluiden op Late in My Room. De rode draad van het album is het thema van ontsnappen: dan wel in het scherm, in lust, of in je eigen destructieve patronen. (Lotte Hurkens)

M83 I Wrote You a Letter

Stel je het volgende voor: in de schemering staar je dromerig naar buiten terwijl mistfarden voorbijglijden en je je gedachten op nul zet. Bijpassende muziek zou kunnen bestaan uit rustige, dromerige, soms wat dreigende klanken. Laat dat nou precies de muziek zijn die je hoort op *I Wrote You A Letter*, het tiende studioalbum van M83, de Franse band rond Anthony Gonzalez. Vanaf opener *Blisters in the Sunshine* (inclusief verrassende pauze) tot afsluiter *Traces of Love* word je meegevoerd door relaxte synthesizer- en pianonummers (absoluut geen loungemuziek) met als hoogtepunten *Opera*, het op *Tangerine Dream* lijkende *Loosing Ground* en *Feeding Time*. Perfecte herfstplaat! (Joost van Loo)

MAN/WOMAN/CHAINSAW Cannonball

Weer zo'n act die de Windmill-scene ademt: zeskoppig, met viool, en een gezonde mix van kamerpop, indiefolk en postpunk. Van fantastische emotionele tracks als 'Nosedive' tot weirde, gitaargedreven nummers als 'Goddamn, Lizard Man!': dit album loopt uiteen van experimenteel tot wat meer popgericht en bijna cheesy. Al met al een mooi debuut, waarbij niet alle nummers bij mij even hard binnenkomen, maar dat wel zeker doet hopen op meer... (Lotte Hurkens)

ORVILLE PECK Mule (Warner)

De stemmen van Noah Cyrus, Emmylou Harris en Allison Russell openen het album met hun bluegrass-harmonieën op 'Prologue (Eulogy Of A Man Turned Mule)'. Orville Peck's nieuwste album *Mule* vertelt het verhaal van Peck's 2023, het jaar waarin hij rock bottom bereikte. De drie iconische muzikanten uit verschillende generaties en genres binnen de countrymuziek staan "boven een metaforische doodskist met mij erin, zingend over hoe zinloos mijn leven was, alsof ik in 2023 in het Bowery Hotel was gestorven aan mijn overdosis", vertelt Peck. De gemaskerde zanger eindigde in 2023 zijn relatie en is alleen in Los Angeles. Op 'Big 'Ol House' geeft Orville toe aan zijn destructieve impulsen: drinken, feesten, drugs gebruiken. Op 'Rehab Blues' bezingt hij, vol duistere humor, hoe hij afkickt, maar ondertussen liever dood zou gaan. Op de B-kant van het album lijkt het tij te keren: nuchter en gezond op 'Cowboy Heart' en 'Run Out Of Road'. De terugkeer naar zijn ex verloopt echt niet zoals hij hoopte. Op *Mule* worden we herinnerd aan de vergankelijkheid en fragiliteit van het leven. Wat het natuurlijk ook weer extra mooi maakt. Voor countryfans pur sang. (Lotte Hurkens)

LISA PLOEGER The Lighthouse Keeper's Daughter

Countrypop van eigen bodem! Lisa Ploeger brengt een oprecht en persoonlijk werk, waarin haar familie de hoofdrol heeft. De single 'Deep Inside' vertelt het levensverhaal van haar oma, die vanwege haar liefde voor iemand buiten de Jehova's Getuigen door haar familie werd verstoten. Ze verhuisde naar Nederland en bouwde daar een nieuw leven op, maar kreeg jarenlang weinig ruimte om haar eigen trauma's te verwerken. Tijdens het maken van het album ontstonden gesprekken over haar verleden, waardoor Lisa besloot haar verhaal door te geven en te laten zien hoe de gevolgen van zo'n ervaring nog generaties later kunnen doorwerken. (Lotte Hurkens)

RODRIGO Y GABRIELA Our Home (Pias/ATO)

Enige tijd geleden sprak ik Rodrigo y Gabriela net op het moment dat ze een andere muzikale richting insloegen, waarvoor de release 'In Between The Lights..A New World' representatief is. Gabriela vertelde dat die nieuwe sound, met veel elektronica, een verdere stap in hun ontwikkeling betekende en ook een risico is. Ze gaf aan grenzen te willen verkennen. Voorafgaand aan hun nieuwe album 'OurHome' gingen ze door een tijdvak van creatieve frustratie. Een gebeurtenis in de studio, bracht het besef "to stop fucking around and just do what you do best" en een mystiek gebeuren in Melbourne leerde dat 'Home' betekent dat je vrede in jezelf vindt en niet iets doet om het anderen naar de zin te maken. Gegrepen door de Japanse cultuur ondervonden ze daar de schoonheid en kunst die maakte dat je opnieuw gekoppeld werd aan je innerlijk en aan de dingen die je betekenis geven. Aan het album werkte onder andere Megadeth gitarist Marty Friedman en de Japanse jazzpianist Hiromi Uehara. Fraaie ritmische muziek, vaak introspectief en sfeervol. (Ruud Jonker)

EMMA RUTH RUNDLE These Killing Times (Bertus/Erran)

Emma Ruth Rundle zoekt muzikaal het extreme op, zoals post-metal en shoegaze, maar op de eerste plaats is ze een songwriter. Hoe hard de riffs haar etherische zang ook omsluiten, haar woorden vragen de meeste aandacht. Op haar vorige album, *Engine of Hell*, bewees ze dat ze prima zonder gitaargeweld kan, door ruimte te maken voor minimalisme en introspectie. De huidige tijd vraagt echter om zwaardere uitingen. En dat is precies wat we op *These Killing Times* krijgen. Er is nog altijd aandacht voor subtiele composities en pianospel, maar het duurt meestal niet lang voor de zware gitaren hier overheen spoelen. Tekstueel pakt ze de hamer op en

slaatzet in op de duisternis die alsmat zichtbaarder in de mensheid wordt. Tegelijkertijd bouwt ze aan de toekomst. Zo zingt ze op Powerless: "Let me lie here with this hammer in my hand / One for breaking, one for building something better." Deze woorden en muziek mogen op repeat. (Laurence Tanamal)

KAITLYN AURELIA SMITH **Ruin: It's Not Just Music**

Kaitlyn Aurelia Smith kun je misschien kennen als ambient- en experimentelelektronicaproducer en synthesist met een compositieachtergrond. Haar nieuwste plaat *Ruin: It's Not Just Music* is echter geen ambient, het tempo wordt opgeschroefd naar 174 bpm en breakbeats vliegen je om de oren. Nog altijd klinkt het etherisch en ontzettend creatief. 'I Don't Know What It Is' is een track die gaat over geforceerde competitie in onze maatschappij. De track 'GTP' raast net zo snel als onze gedachten, die proberen onzichtbare algoritmes bij te houden. Zoveel details en aandacht zitten er in de tracks, van haar werk met bubbelige, modulaire synthesizers tot de zorgvuldig bewerkte stem van Smith. Een ontzettend verfrissende en spannende release voor fans van drum-'n-bass en creatieve elektronische werken! (Lotte Hurkens)

SOFT CELL **Danceteria** **(News/Republic Of Music)**

In oktober 2025 overleed medeoprichter David Ball, die met Marc Almond sinds 1978 het synth-popduo Soft Cell vormde. Ze zijn vooral bekend van tijdloze jaren 80-hits als

Tainted Love, Say Hello Wave Goodbye en Torch. Het duo bleef actief, laste een pauze van 10 jaar in en kwam in 2019 toch weer bij elkaar. Net na het afronden van het nieuwe album stierf Ball in 2025. Almond besloot het album, dat de titel *Danceteria* draagt, als eerbetoon aan zijn muzikale partner uit te brengen. Het moet gezegd: het is een aanstekelijk en dansbaar album dat weliswaar de potentiële hits en de bekende diepgang ontbeert, maar wat het prima zal doen op een feestelijke avond waar de dansvloer vol mag. Nergens is te horen dat Ball ziek was tijdens het maakproces. Sterker nog: er spat een vreugdevolle energie van het album, met de weemoedige rand dat we hier luisteren naar het slotstuk van een 47-jarige samenwerking van twee totaal op elkaar ingespeelde muzikanten. (Hans van der Maas)

SOFT LOFT **Throw the Dice** **(Pias)**

De Zwitserse band Soft Loft wordt min of meer bestempeld als een indie-folkcollectief, maar op het tweede album *Throw The Dice* blijkt die omschrijving al snel te beperkt.

Na een ingetogen opening trekt de band in Gravity's

Pull alle registers open. Van uitgesproken folk is nauwelijks sprake; Soft Loft maakt vooral geladen popsongs waarin melancholie en intensiteit voortdurend om voorrang strijden. Het is vooral de stem van Jorina Stamm die de songs hun karakter geeft. Ze beweegt moeiteloos tussen hoge en lage registers, van breekbaar en intiem tot krachtig en meeslepend. De minimalistische, maar strak uitgevoerde drumpartijen van Lukas Kuprecht zorgen ondertussen voor een subtiele basis. Soft Loft opereert in hetzelfde genre als bijvoorbeeld The xx, met wellicht eenzelfde gevoel voor ruimte en sfeer, maar *Throw The Dice* klinkt door de vele muzikale details aanzienlijk helderder en rijker. De combinatie van gelaagde arrangementen, dynamiek en Stamms expressieve zang maakt het album tot een aangename, maar vooral boeiende luisterervaring. (Cornelis Groot)

SPACE AFRIKA **Quiet Storm**

Op dit nieuwe album, het eerste sinds 2023, doet Space Afrika datgene waar ze goed in is: even bloedstollende als prachtige elektronische collages maken die klank geven aan het moderne grotestadsleven. We horen flarden piano en cello, spoken word, field recordings, diepe baslagen en zelfs een operastem. Het politiek geladen duo uit Manchester, dat in juli nog een indrukwekkende performance gaf in de Nieuwe Kerk als openingsact van Dekmantel, weet in 10 composities en 3 interludes op een bizar vanzelfsprekende manier ambient, nieuwe muziek en triphop te verweven. (Max Majorana)

STARCLEANER REUNION **Umbrella**

Een gedeelde liefde voor Braziliaanse psychedelische muziek, C86-jangle en jaren 90-noise bracht de vier bandleden van Starcleaner Reunion samen. Hun nieuwste album *Umbrella* bevat nog meer vreemde instrumenten en synthesizers dan hun eerdere werk. Ze toerden vorig jaar met This Is Lorelei en Friko en kochten onderweg op verschillende plekken synthesizers via Marktplaats, die nu hun retro-futuristische sound versterken. Ook zijn er veel vrienden uitgenodigd voor dit album met uiteenlopende instrumenten. Het van tempo wisselende nummer 'Never Odd or Even' eindigt spookachtig met een zelfgemaakte aluminiumcello, bestaande uit een enkele snaar, een metalen plaat en een contactelement. Voor fans van Stereolab is dit een hele grote aanrader! (Lotte Hurkens)

SWANS **Newly Sentient Being**

Hij meende wat hij zei. Frontman Michael Gira kondigde bij het verschijnen van het album *Birthing* (2025) het einde aan van de zogenoemde Big Sound: massieve geluidslagen, extreme dynamiek, lange repetitieve composities en volume als onderdeel van de muziek. *Newly Sentient Being* sluit dat opwindende tijdperk af met een mokerslag. De liveopname van 28 november 2025 in Berlijn vat vijftien jaar muzikale erupties samen in ruim

LUISTERTRIP

THIS IS LORELEI **The Singer in My Band** **(V2/Matador)**

Alle sukkelige mannen opgelet: This Is Lorelei is terug. Gelukkig hebben we (ja, ik ben er ook een) hier niet lang op hoeven wachten. Het lijkt alsof Nate Amos, wat z'n echte naam is, altijd maar aan het schrijven is. Niet alleen voor zijn alias This Is Lorelei, maar ook voor Water From Your Eyes, de eigenaardige indierockband die hij leidt met vocalist Rachel Brown. Zijn welverdiende solo-doorbraak was zijn plaat Box For Buddy, Box For Star uit 2024. Een fantastische plaat, vol experimentele indiepop met country- en psychedelische uitstapjes. Een jaar later verscheen Holo Boy en minder dan een jaar na die plaat is hij terug met The Singer in My Band. Iets minder experiment en stemvormers, iets meer recht-voor-je-raap indiepop, rammelende en goedgeschreven gitaarliedjes die in je hoofd blijven hangen. Een 'on-the-road-beatnik-album', zegt hij zelf. Geschreven tijdens al het chaotische toeren dat hij de laatste jaren doet, een collectie van absurde ervaringen onderweg, verpakt in hele pakkende popliedjes. Alles geschreven, geproduceerd en technisch verzorgd door hemzelf, want de liefhebber weet dat Nate muziek produceert van een hele hoop opkomende Amerikaanse indiepopbandjes. De enige feature is zijn vader, die de banjo speelt op de titeltrack. Al met al een lief en behapbaar album van een van de meest interessante liedjesschrijvers en gitaristen van het moment. (Daan van Eck)

tweënhalf uur. Vijf uitgesponnen stukken groeien van minimale patronen uit tot verpletterende lawines van gitaren, percussie en elektronica, opgezweept door Gira's bezwerende vocalen. Enkele stukken verschenen nooit eerder op plaat. Hoe dan ook, een even hallucinerende als indrukwekkende epiloog. (Cees Visser)

ROGER TAYLOR **Violence Insane in a** **Beautiful World** **(Sony/Columbia)**

Queen-drummer Roger Taylor is altijd al een bezig baasje geweest en was ook binnen Queen een belangrijke songwriter. Onlangs mocht

deze legende alweer 77 kaarsjes uitblazen, maar dit bleek geenszins aanleiding om op de lauweren te gaan rusten. Deze nieuweling is alweer zijn zevende soloalbum en kenmerkt zich door zeer sterk songmateriaal, gedragen door de man's kenmerkende stemgeluid. We kregen al het heerlijk zomerse Come On Summer (It's Party Time) en het emotionele I See You Now als voorproefjes. Twee nummers die qua stijl ver uit elkaar liggen en die de diversiteit van dit album goed weergeven. Nummers met geweldige titels als: Spit In His Eye en Don Photograph Food worden afgewisseld met pareltjes als A Beautiful World en What Really Matters. Roger laat zich op dit album niet beperken door genregrenzen, wat resulteert in een zeer sterk en afwisselend album. Een bijzonder geslaagde aanvulling op zijn toch al indrukwekkende oeuvre! (Emiel Schuurman)

TEENAGE FANCLUB **Do Not Dare to Dream**

Fantastisch nieuws voor de poppuriteinen onder u. De Schotse groep Teenage Fanclub heeft hun dertiende album uitgebracht. En wat blijkt? De band onder leiding van Norman Blake en Raymond McGinley kan het nog. Met hulp van (long time drummer) Francis MacDonald, Dave McGowan en Euros Childs levert het duo tien niet te versmaden liedjes die zich stuk voor stuk binnen een mum van tijd in je hoofd nestelen. De prachtig deinende slotminuten van Tomorrow People, de doeltreffende solopartijen aan het eind van I Do Not Dare To Dream, de fladderende dwarsfluit in Take Time. En die koortjes, hè, die onbetaalbare koortjes (There Was You, Day In The Sun of Over And Over). Het is allemaal even prachtig. (Dennis Dekker)

THEE SINSEERS & JOEY QUINONES **Love Stories**

Het schuurt haast aan historisch onderzoek, de archeologische aanpak van de hedendaagse soul revivalisten. Waarheidsgetrouwe opnames, alsof je een verloren gewaand singletje van Thee Midnitters ontdekt. Van klederdracht tot auto's: je wordt geteleporteerd naar de oostkant van 60s Los Angeles, waar falsetto's door de radio's schalden. Zo blijven Joey Quinones'

Sinseers trouw aan waar het voorzetsel Thee inmiddels voor is gaan staan: ouderwetse, plechtige en romantische Chicano-soul (de ziel van Ralfi Pagan waart rond in *She Was In Love*), doowop (is *Minute By Minute* stiekem een Ruben & The Jets-outtake?) en hintjes exotica (de pedalsteel op *While You Were Sleeping*). (Stef Mul)

TOVE LO

Estrus

(Pias)

"Estrus is an animal in heat. It's primal, contradicting emotional chaos. It's my mind and my body wanting different things, wanting everything." TOVE LO is misschien wel de meest

horny popartieste van het moment. Met dit album wil ze het tot op het dierlijke niveau brengen, door middel van electropop die doet denken aan acts als The Knife, Robyn en de Zweedse indiedancemuziek. Opgenomen in onder andere een klein vissersdorp in Zweden waar Tove Lo als kind haar zomers doorbracht, komen ook onderwerpen als opgroeien, depressief zijn, worstelen met een eetstoornis, liefdesbreuken, familiedrama en verlies naar boven. Stromae is voorzichtig aan het terugkeren naar de muziek en zingt op 'des fleurs x stromae' prachtige Franse teksten. Op 12 november treedt ze op in AFAS Live in Amsterdam. (Lotte Hurkens)

ECCA VANDAL

Looking for People to Unfollow

(Universal/Concord)

Ecca Vandals nieuwste album *LOOKING FOR PEOPLE TO UNFOLLOW* voelt als een whiplash aan genres. Als je echter naar de achtergrond

van deze artiest kijkt, beginnen de kwartjes te vallen. Het eerste deel van het album zit vol high-octane-punknummers en 90's-alt-rock-bangers. In Australië, waar Ecca opgroeide, was punk nooit ver weg en luisterde ze naar bands als Radiohead, Fugazi en Pixies. Daarbij maakte ze dit album samen met haar (muzikale) partner Richie Buxton, die sinds het overlijden van Sam Rivers de nieuwe bassist van Limp Bizkit is. Halverwege het album gaan de nummers over in triphop ('*THEN THERE'S ONE*'), hiphop ('*BLEACH*') en R&B ('*LEVITATIE PART 1 & 2*'). Deze invloeden kwamen deels uit de platenkast van haar oudere zus: zo ontdekte ze soul, hiphop en R&B uit de jaren 90. Ook jazz werd een grote liefde van Ecca en ze besloot zelfs jazz te gaan studeren. De rode draad van het album is de Riot Grrrl-ethos. Zo vertaalt ze menstruatie naar empowerment ('*BLEED BUT NEVER DIE*') en vindt ze kracht in luid zijn, vooral als vrouw in deze tijd. (Lotte Hurkens)

VANISHING TWIN

Archives

Vanishing Twin is een experimenteel trio uit Engeland. Geformeerd rond zangeres Cathy Lucas, bestaat de band verder uit

drumster Valentina Magaletti en bassiste Susumu Mukai. Magaletti kennen we van haar samenwerking met Nidia en Lucas speelde eerder in Fanfarlo. De muziek van de band wordt vergeleken met Stereolab, maar is dromerig en experimenteel. Dit is het vijfde album en het verschijnt drie jaar na het vorige. Genoeg tijd om beter te worden, dus. En ze zijn goed. Fijn, fantasievol album. (Erik Mundt)

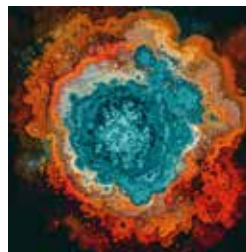

VILLAGERS OF IOANNINA CITY

Venceremos

De Griekse band Villagers Of Ioannina City werd opgericht in 2007. Het duurde vervolgens drie jaar voordat ze een zelf-

uitgebracht debuut uitbrachten. En inmiddels zijn er vijf albums en een EP. Dit nieuwe album is een uitgesproken mijlpaal in het oeuvre van de band. Grossierend in uitgebalanceerde songs, mengt de band folk, metal en progrock. Hun metal wordt gelardeerd met scheuten folk, en meer specifiek de volksmuziek van Epirus. Het viertal klinkt oerstrak; gitarist Alex Karametis produceerde dit album. Fraai. (Erik Mundt)

JORIS VOORN

Melatonin

(News/Spectrum)

Joris Voorn is een techno en progressive house icoon maar bovenal een steengoede muzikant en producer. In zijn producties is het muzikale spectrum

euforisch, harmonisch, rijk en emotioneel en daarmee onderscheidend in de club en op festivals. Geen verbazing dan ook dat Melatonin - het ambient downtempo zusje van zijn Serotonin uptempo album van vorig jaar - je recht in het hart raakt als de nadruk verder afgaat van de ritmes en op de harmonie en emotie komt te liggen. Wat een pracht, wat een reis en wat tilt dit je op en neemt het je mee #tears Eigenlijk goed voor elk gevoel en state of mind en dit is misschien wel een van de beste dingen die Voorn heeft gemaakt. Met bijdragen van concertpianist en jazzmuzikant Michiel Borstlap hoort hij met dit album thuis tussen grote namen als Brian Eno, Nils Frahm en Jon Hopkins. (Frank Renooij)

THE WARNING

Everything's Falling

Het Mexicaanse hardrockfenomeen

The Warning komt met een vervolg op het succesvolle vorige album *Keep*

Me Fed. Deze keer nemen ze een iets toegankelijkere route, wat bepaald niet verkeerd uitpakt. Ze hebben een echt keiharde sound, hoewel het album wel een emotionele lading heeft. Met lyrics die vooral gaan over het opkrabbelen na een worsteling met het leven, weten ze die combinatie tussen het emotionele en gewoon

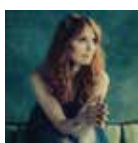
LUISTERTRIP

CHELSEA WOLFE *The Dark* (Universal/Concord)

Met haar nieuwe album 'The Dark' brengt Chelsea Wolfe een ode aan de duisternis, en alles wat daaruit kan groeien. Zonder nacht immers geen sterren. Een groot thema in het album is dan ook het achterlaten van dingen die je geen goed doen. Sinds een paar jaar sober, en net 40 geworden, lijkt het alsof de zangeres nuchterder en helderder in het leven staat. Zelfs haar stem klinkt zuiverder en zelfverzekerder dan ooit. Hoewel het album zijn momenten heeft (Death is not the end), voelen delen van het album voor mij even tandoel als de titel 'The Dark' zelf. Nog nooit heeft ze een album uitgebracht dat zo toegankelijk klonk als dit. Het blijft onmiskenbaar haar geluid; haar kenmerkende groteske instrumentatie doemt in een aantal van de nummers in de achtergrond op als een onweersbui. Hoewel het geen compleet akoestisch album is, heeft het veel weg van eerdere folk-achtige albums en leunt het heviger op gitaren dan bijvoorbeeld haar voorgaande album, 'She Reaches Out To She Reaches Out To She'. Het lijkt alsof ze de poespas met opzet heeft weggelaten om zichzelf goed in de ogen te kijken; wat je ook terughoort in haar directe teksten. Op de mindere momenten van het album voelt die eenvoud wat generiek en leeg, maar op de pieken zorgt het intentioneel weglaten van de franjes er juist voor dat haar directe teksten extra hard binnenkomen. Al met al een krachtig album, al zullen degenen die fan zijn van haar experimentelere werk dat hier niet vinden. (Lotte Borst)

rocken te maken. Ze proberen altijd een nummer in het Spaans te schrijven. In dit geval is dat het nummer Ego. Zo brengen ze hun eigen cultuur en hun muziek in het genre. (Willem Sloet)

ALICIA WITT *Between Heaven and Earth*

Alicia Witt is een gevierd actrice, maar ze maakt inmiddels ook al een aantal jaren muziek. Voor haar nieuwe album *Between Heaven and Earth* heeft ze niemand minder dan Joe Henry gestrikt als producer, en dat is een knappe prestatie. *Between Heaven and Earth* is dan ook een ambitieus album, waarop invloeden uit de jazz, klassieke muziek en singer-songwriter muziek samenvloeien. Het ligt redelijk ver af van de popmuziek van dit moment, maar Alicia Witt laat absoluut kwaliteit horen. (Erwin Zijleman)

NEIL YOUNG AND THE CHROME HEARTS *Second Song* (Warner)

Neil Young behoeft geen nadere introductie. De inmiddels bijna 81-jarige muzikant maakt al sinds de jaren 60 muziek, soms solo, soms met een band of met andere artiesten. Wie kent niet de formatie Crosby, Stills, Nash & Young? De opener, *The foggy edge of time*, maakt meteen duidelijk met wat voor Neil we dit keer te maken hebben. Heerlijke luistermuziek met de ijle stem van de meester, waar de tijd geen vat op lijkt te krijgen. Ook de gitaar en mondharmonica ontbreken niet. Op dit nieuwe album staan slechts 7 nummers. Prijsnummer is *Second Song*, dat maar liefst 11.20 minuten duurt en samen met *Soon I Might Be Going* van 9.14 minuten meer dan de helft van het album vult. Ouder worden lijkt een overkoepelend thema van dit album. Laten we hopen dat 'Soon I might be going' geen voorspellende waarde heeft en dat Neil nog heel lang mooie muziek zal blijven maken voor ons. (Jurriën van Rheede)

ADRIAN YOUNGE *Afro-Disco Makossa*

Adrian young is een zelfgeleerd multi-instrumentalist die het analoge geluid bewaakt in de moderne tijd. Vanuit zijn Linear Labs-studio in Los Angeles werkte hij al eerder samen met Kendrick Lamar, Ghostface Killah en Wu-Tang Clan. Nu komt hij met *Afro-Disco Makossa*, het eerste Linear Labs-album dat is gemaakt voor de dansvloer. Niet zijn eerste uitstapje naar Afrobeat; hij nam al eerder Afrobeat-classics op met Tony Allen en Ebo Taylor. Op dit album stelt hij de vraag: wat zou een Ghanese producer in '76 hebben gemaakt als hij een Amerikaanse discoplaat voor zijn geboortestad had willen creëren? Deze plaat is het antwoord. (Lotte Hurkens)

FROUKJE

Kijk Je Naar Mij? (V2/Frok 'n Roll)

LP, LP coloured, Boxset, CD

Wat doe je nadat je het meest gestreamde Nederlandse album van het jaar hebt gemaakt, een Edison hebt op mogen halen en twee keer samen met je hartsvriendin, S10, de Ziggo Dome hebt uitverkocht? Precies; stage... lopen? Even geen rocksterren bestaan en kijken wie Froukje Veenstra is zonder dat grote podium. Gelukkig hebben we haar niet lang moeten missen, want ze is terug met een volledig nieuw album genaamd 'Kijk Je Naar Mij?'. Froukje is hierop openhartig, zoals we van haar gewend zijn, over onzekerheden, het hebben van 'Geen Rem' en daar dan weer later spijt van hebben, vreemdgaan en grotere thema's als oorlog. Alle vijftien nummers zijn grotendeels door haarzelf geproduceerd in samenwerking met 22Ghosts, bekend van producties voor o.a. Sevdaliza, Antoon en Joost. Die samenwerking resulteert in een nog duidelijker elektronisch geluid dat allesbehalve standaard is. Er zijn gewaagde keuzes gemaakt die Froukjes oprechte songs zo recht in de club kunnen laten belanden. Al met al is het experimenteel, dansbaar, maar onmiskenbaar Froukje die de perfecte balans tussen poëzie en pop weet te bewaren. (Daan Hutting)

ALABAMA SHAKES

I Must Be Dreaming (Universal/Island)

LP, LP coloured, CD, MC

Na Sound & Color uit 2015 bleef het elf jaar stil rond de Amerikaanse indieband Alabama Shakes. Tot nu, want voor me ligt de nieuwe plaat van het trio, genaamd I Must Be Dreaming. De heerlijke stem van zangeres Brittany Howard is als vanouds vol soul en pakt je direct bij je kladden. De bas van Zac Cockrell heeft een erg vooruitaanstaande plek op de plaat gekregen en al zijn lijnen zijn raak. Gitarist Heath Fogg kleurt alles prachtig in en zo hebben ze met z'n drieën een dijk van een plaat afgeleverd. Het album gaat over hoe geweldig het leven met je partner achter de voordeur kan zijn. Aan de andere kant is het een protest tegen de door Trump veroorzaakte val van Amerika, waarbij het trio zich afvraagt: kan dit écht waar zijn? Toch kiest de band bij American Dream niet voor het rauwe retrorockgeluid van weleer, maar klinkt het nummer relaxt, bijna dromerig. Zoals eigenlijk het grootste deel van I Must Be Dreaming. Een lofzang op het leven en een protest tegen de (door Amerika vormgegeven) wereld tegelijkertijd. Fijne plaat met psychedelische soulinvloeden. Behoorlijk experimenteel. Zeker als je het vergelijkt met hun eerdere werk. (Gert van Engelenburg)

APESHIT

Life! On TV (Excelsior/Plato Utrecht)

LP coloured, LP, CD

Begonnen als schoolband en inmiddels hebben ze door heel Nederland opgetreden: dat is het verhaal van de Utrechtse mannen van Apeshit. Op 4 september verscheen hun debuutalbum Life! on TV. En wat is dit een feestje om naar te luisteren!

De tien nummers zitten vol aanstekelijke jangle-punkrieffs, dansbare baslijnen en een flinke dosis energie. Ze voelen zich geïnspireerd door bands als the Strokes, Talking Heads, Nirvana en Arctic Monkeys. Apeshit laat je vrolijk meebouncen, maar geeft je tegelijkertijd het gevoel dat je elk moment ongecontroleerd de moshpit in kunt duiken. Toch is de door Frans Hagenaars geproduceerde plaat meer dan alleen een vrolijk punkfeestje. Apeshit legt de vinger op de zere plek: op die van de sofa-activist. We kijken vanaf de bank naar alle ellende in het nieuws en zetten daarna gewoon de televisie weer uit. De wereld staat in brand, maar wij zitten comfortabel. Terwijl de muziek lichtvoetig en energiek blijft, snijdt Apeshit thema's aan als machteloosheid, hypocrisie, identiteitscrisis en je schamen voor je eigen privileges. Daarmee weet Apeshit duidelijk de huidige tijdgeest te vangen. Dat de band die boodschap live kan vertalen, bewezen ze tijdens de releaseshow in een uitverkochte Ekko zaal op 10 september. (Leyla Birlik)

TRIGGERFINGER

Tarmac
(Sony)

LP, LP coloured, CD

Het is lang stil geweest rondom het Belgische Triggerfinger. Vorig jaar verscheen er na 7 jaar in de vorm van Stars een eerste teken van leven, gevolgd door de singles Geronimo en Come Clean eerder dit jaar. Deze vooruitgeschoven tracks blijken een prima voorbode voor dit nieuwe, zesde studiowerk. Tarmac trapt heerlijk af met Everybody's Looking, een heerlijke uptempo-track met het kenmerkende stuwende basgeluid en de sterke zang van frontman Ruben Block, terwijl Stars moeiteloos

aansluit op de sterke opener. Until The Scandal Breaks is een typisch pulserend Triggerfinger-nummer, gekenmerkt door vervormde, galmende zang. Zoals op Come Clean al enigszins te horen was, wordt er ook voorzichtig geëxperimenteerd met invloeden uit de funk, electro en alternatieve popmuziek. Naast Come Clean is dit ook fraai uitgewerkt in Through The Beam en het haast hypnotiserende On My Back. Fans van het eerste uur hoeven echter niet te vrezen, want de kenmerkende, scheurende, gruisige gitaarrock is nooit ver weg. The Why en Ring It zijn hier erg fijne voorbeelden van. Met het vertrek en verlies van bassist Paul "Lange Polle" van Buystegem werd destijds even gevreesd voor het voortbestaan van Triggerfinger, vooral door het uitblijven van nieuw studiomateriaal, maar geconcludeerd kan worden dat deze pauze de band gelouterd heeft. Met Tarmac keert de band terug naar het vertrouwde geluid, maar schuwt ook het experiment niet, wat resulteert in een ijzersterke terugkeer en een plaat die zeker kanshebber zal zijn voor de komende jaarlijstjes. (Emiel Schuurman)

Interview Triggerfinger

20, 21 en 22 november is Triggerfinger live te bewonderen in respectievelijk Den Haag (Paard), Tilburg (013) en Groningen (De Oosterpoort). Ga dat zien, want Tarmac is een topalbum geworden!

Na negen jaar wachten is er nu dan eindelijk de langverwachte en bijzonder fraaie opvolger van het in de zomer van 2017 uitgebrachte album Colossus. Tarmac (landingsbaan/vertrekpunt) is hiermee het zesde wapenfeit van Triggerfinger. Sinds 2023 is Triggerfinger een duo en speelt Geoffrey Burton live mee op basgitaar. Het opnameproces van Tarmac vond plaats tussen pakweg januari 2023 en maart 2025. De opnamen vonden plaats in Los Angeles en België. Tarmac is een coherent album geworden met een kraakheldere sound (zie ook de albumrecensie van collega Emiel Schuurman). We spraken met de sympathieke Vlaamse rockers Ruben Block en Mario Goossens over het nieuwe album en de aanstaande tour.

(Door: Said Ait Abbou)

Dank dat jullie tijd vrijmaken en proficiat met jullie nieuwe album. Kun je toelichten waarom het album de titel Tarmac draagt?

Ruben: "Als je een kind bent en zorg nodig hebt, kun je bij je ouders te rade gaan over problemen, een eerste lief, een huis kopen, etc. Er komt een moment dat die situatie omdraait en dat je ouders hulpbehoevend worden of overlijden. Tegelijkertijd zie je je eigen kinderen opgroeien, fouten maken, het leven verkennen en zorg nodig hebben. Je komt ongevraagd in de positie dat jij degene bent die advies moet geven en zorg moet bieden. Je ziet een leven dat vertrekt, in de kinderschoenen staat en een leven dat zich naar een laatste hoofdstuk begeeft. Je begeeft je tussen deze twee dynamieken in en dat is gaandeweg het overkoepelende thema van het nieuwe album geworden. Je begint met liedjes maken en dan blijkt er een samenhangend thema te zijn. Je beschrijft wat er rondom ons heen gebeurt. Het hoeft echter niet allemaal serieus te zijn. De onnozelheid van het leven is ook een belangrijk element op het album".

Is er een nummer op het album dat er voor je uitspringt of speciaal voor jou is?

Mario: "Een van de eerste dingen die we gemaakt hebben, is het nummer Through the Beam. Dat was voor mij het next level-moment. Van hoe het tot stand gekomen is en de songwriting ervan. Ik had de basis voor de song gemaakt, daarna zijn er door Ruben en Mitchell een paar aanpassingen aan enkele akkoorden gebeurd, een zanglijn en gitaar thema gevonden... Dat was een kippenvelmoment. Je kunt het niet in woorden omschrijven, maar dat proces deed me iets. Elk nummer vind ik iets hebben, het heeft zijn functie en de volgorde van de nummers is voor mij ook superbelangrijk om een juiste wave te krijgen".

Ruben: "De eerlijkste barometer is misschien wel dat iemand een emotioneel gevoel heeft bij een song. Muziek moet niet altijd verklaard kunnen worden. Misschien dient muziek juist wel om dingen te bezingen die we niet verklaren kunnen".

Op het nummer Shine and Simmer staan geen drums. Kunnen jullie zonder ego aan een nummer werken?

Mario: "Samen met Mitchell Froom (producer die ook aan voorganger Colossus meewerkte) hebben we super egoloos aan het album gewerkt. We hadden alle drie ideeën en wat verder uitgewerkte demo's. Om de vrijheid te kunnen behouden, moest er van alles met de nummers kunnen gebeuren. Het gaat over het maken van de best mogelijke song. Niet over ik, ik en ik. We zijn toch wel de grootste critici van onszelf. Het idee van Shine and Shimmer is bijvoorbeeld begonnen bij

Mitchell en Ruben heeft het omgevormd naar gitaar om het meer naar Triggerfinger te laten klinken. Het was al snel duidelijk dat het nummer geen drums nodig had en dan ben ik de eerste die zegt dat het niet nodig is."

Ruben: "Je schrijft niet alleen drumpartijen op het album Mario. Je hebt bijvoorbeeld naast drums ook keyboardpartijen, percussie, backing vocal en gitaarpartijen aangeleverd. Mario is met een aantal startpakketten voor songs gekomen. Zoals Through The Beam en de baslijn van Stars. We hebben het album echt samen gemaakt. Ook de baspartijen worden door ons drieën ingespeeld. Soms is de baspartij op gitaar, keyboard of basgitaar ingespeeld".

Jullie gaan een flinke tour tegemoet met soms 5 shows in een week. Wat is jullie geheim om iedere avond weer de juiste hoeveelheid energie te kunnen brengen?

Ruben: "Hopen dat het goed gaat, haha. 5 avonden achter elkaar is wel pittig. Het is een stevige set om te zingen. Af en toe moet er een day-off tussen zitten".

Mario: "Ruben gaat vaak hardlopen en ik boks regelmatig. Daarnaast ben ik een wandelaar en kan ik soms wat van de stad zien waar we spelen. Andere keren zijn de reistijden wat langer en is het binnenkomen, opbouwen, soundchecken en nog een interview doen. We weten hoe leuk het is om live te spelen en dan heb je er wat voor over".

Ruben: "We hebben een fantastische klik met Geoffrey. Dat is ook belangrijk als je veel onderweg bent en vaak live moet spelen".

Jullie hebben toffe, bijpassende clips voor de singles opgenomen met coole dansmoves. Hoe was het om in Los Angeles te filmen?

Ruben: "We zijn samen gaan zitten met choreograaf/fotograaf Charlie de Keersmaecker (die we al lang kennen) en 10 dagen in Los Angeles gaan filmen om genoeg beeldmateriaal te hebben om de muziek mee te kunnen ondersteunen. Vooraf hadden we met Naomi Van Der Horst een paar choreografieën uitgewerkt. Die leefwereld, downtown, is een waanzinnige plek om te filmen. Iedereen beweegt door het leven volgens zijn eigen choreografie en met zijn eigen dynamiek. Soms is dat uit keuze, soms uit noodzaak. Dakloze mensen die een rollator met volle zakken hebben en die weer totaal anders bewegen dan rollerskaters die zichzelf filmen en hard door de stad rijden. Je bent natuurlijk een beetje verlegen bij het filmen, maar eigenlijk geen hond die naar je opkijkt en je raar vindt".

Een muziektip van Mario is tenslotte nog het nieuwe album van Boy Harsher – Get Mean, dat gelijktijdig met

FAT DOG
Cancel Me (I'm Tired)
 (V2/Domino)
 LP, LP coloured, CD

'Cancel Me (I'm Tired)' is misschien wel een van de meest hedendaagse uitingen van nihilisme. De danspunkers van Fat Dog zijn terug! Hoewel ze overduidelijk een dunne hond op hun albumcover hebben gebruikt, is dat niet de enige 'fuck you' van het album. "Let AI write a hit, I'm better dead and gone, This shit is getting old." Ook deze uitspraak voelt als een ironische, dikke 'fuck you' naar de huidige muziekindustrie. 'Go Fuck Yourself' is melodischer en 'mooier' dan we van ze gewend zijn, een ontzettende earworm na een paar luisterbeurten. En 'Shit Love' gaat dan weer harder, met Prodigy-vibes. Je moet wel heel hard rocken als je de enige Engelse act bent die het voorprogramma van Kneecap mag spelen. Gelukkig gaan ze zelf ook nog touren, want live zijn ze natuurlijk het best. De honden van Fat Dog klinken dikker dan ooit. WOOF! (Lotte Hurkens)

WEEZER
Weezer (Gold Album)
 (Warner)
 LP

Als fan van het eerste uur (lidnummer 195 van de fanclub) vind ik het een eer dat ik een recensie mag schrijven van het nieuwe album van Weezer. Het gevaar dat ik superlatieven gebruik is klein, want ook ik weet dat niet alles in goud verandert wat Weezer aanraakt (moet ik iemand nog herinneren aan Teal?). Neemt niet weg dat ik elke keer weer uitkijk naar een nieuwe release van de Amerikaanse powerpopners. Van de vooruitgesnelde singles We Might Be Strangers (met medewerking van Wednesday) en C.E.O. raakte ik al in een optimistische bui. Want: vintage Weezer. Na het horen van het hele album sta ik juichend op de bank. Sorry, nu praat ik toch in superlatieven. Maar de kans dat Weezer het verprutst is nu eenmaal groot (moet ik iemand nog herinneren aan Ratitude?). Nee, ik ga dit zestiende album niet vergelijken met het iconische debuut uit 1994; dat is niet eerlijk, maar nummers als Shine Again, Nowhere en vooral The LA Sound zijn naast de eerder genoemde singles toch wel echt ouderwets goed. Weezer klinkt op The Gold Album als Weezer en dat is in dit geval een groot compliment. Toch weer goud dus. (Peter van der =W=ijs)

BONOBO

Distance in Static (Pias/Ninja Tune)

LP, LP coloured, CD

Simon Green is al 25 jaar de artiest achter Bonobo.

Distance in Static voelt zowel als een soort terugblik als een nieuw begin. Green wil meer dan één ding zijn. Als getalenteerd componist en dj is zijn album een fusie tussen elektronische, dansbare nummers en mooie liedjes met een zachter geluid. Green weet die twee werelden moeiteloos samen te brengen, zonder dat het album zijn herkenbare warmte verliest. Een groot deel van het album werd opgenomen in Neil Youngs Broken Arrow Ranch in Californië. Green verbleef daar twee weken vrijwel volledig

geïsoleerd: niet scheren, levend op soep en koffie, wandelen, bij de rivier zitten en vooral muziek maken. Dit isolement lijkt door te sijpelen in de sfeer van Distance in Static; de plaat voelt soms erg meditatief. Features met Arooj Aftab, Nicole Miglis, Joy Crookes, Nilüfer Yanya, Aanya Martin, Ichiko Aoba en Kanako Yamamoto. Een internationale groep artiesten die het album een extra laag geven met gezongen teksten in onder andere Engels, Urdu en Japans. Ook zitten er historische Iraanse samples en guzheng-opnames verstopt in het album. Het valt Green op dat de jongere generatie de triphop, downtempo en leftfield-elektronica uit de jaren 90 opnieuw heeft ontdekt. Zijn eigen vroege werk is daardoor inmiddels zelf een referentiepunt geworden. Green geeft aan dat dit mogelijk zijn laatste album in de traditionele Bonobo-vorm is, dus met grote gastbijdragen en een uitgebreide liveband die jarenlang de wereld rondtrekt. Hij wil na deze release opnieuw definiëren wat het betekent om muzikant te zijn. (Leyla Birlik)

EZRA COLLECTIVE
Here Because of Hope
(Pias)

LP blue, LP white, LP green, CD

Het moderne jazzkwintet ontstaat in 2012 in een jeugdclub in Londen. Na twee succesvolle EP's brengt Ezra Collective in 2019 zijn eerste album *You Can't Steal My Joy* uit. De eigen sound, een mix van jazz, afrobeat, hiphop, reggae, grime en soul, zet de band wereldwijd op de kaart. Inmiddels hebben Femi Koleoso (frontman en drums), TJ Koleoso (bas), Joe Armon-Jones (toetsen), James Mollison (saxofoon) en Ife Ogunjobi (trompet) de prestigieuze Mercury Prize en een BRIT Award gewonnen.

Dit draagt bij aan hun doel om het elitaire imago van jazz te doorbreken. Toch halen

de leden volgens Femi niet de meeste voldoening uit het winnen van prijzen, maar uit het teruggeven aan de jeugd, onder meer door les te blijven geven. Nu brengt Ezra Collective zijn vierde studioalbum *Here Because Of Hope* uit, waarin de vraag 'Waarom klinkt zwarte muziek die uit pijn voortkomt toch zo vreugdevol?' centraal staat. Het antwoord is hoop. Het album volgt in drie delen de reis van de Afrikaanse diaspora langs verschillende continenten, waarbij instrumentale tracks worden afgewisseld met nummers met toepasselijke features. Zo staat de Gambiaanse Pa Salieu op 'Only Love', is de Jamaicaanse Lila Iké te horen op 'Well organised' en horen we Leona Lewis op 'All I need' vanuit de UK. Het eindigt met Libianca, die volgens Femi 'heaven' vertegenwoordigt, omdat haar stem zo prachtig is. Dit kwintet weet met hun eigen geluid de dansvloer in de fik te steken. Ook dit album, met een heel persoonlijk, ambitieus en spiritueel karakter, weet die energie vast te houden. (Annabel Smeehuizen)

DIT MOET JE HOREN

hifivestudio.nl
officieel ATC EL50 dealer

PERSONAL TRAINER

Human Assholes

(Bella Union)

LP coloured, CD

Wat heeft Willem Smit al een berg leuke muziek op ons afgestuurd, zeg. Als tiener begonnen met Palio Superspeed Donkey, daarna met Canshaker Pi en sinds een jaar of acht met Personal Trainer. In het kort: Human Assholes is hun derde plaat, hun meest toegankelijke en simpelweg hun beste. De vergelijking met Pavement was bij Personal Trainer nooit ver weg en die kun je nog steeds maken (dwarsigheid zat hier hoor, geen zorgen), maar daar is een boel bijgekomen. Smit schreef deze keer de nummers vooral op akoestische gitaar (in plaats van de laptop) met de rest van de band erbij; misschien komt het

daardoor. Hoe dan ook: de plaat opent met een paar stekelige songs zoals je van Personal Trainer kan verwachten, en vanaf het poppy Moping gaat de trukendoos open. The Burrows is een ballad met een stevige seventies-vibe, Barely Guillaume is melancholiek midtempo en na Hole (verraderlijk vrolijke latinopop) volgt het titelnummer, dat langzaam en statig, haast proggy opbouwt. Vervolgens het opgewekte Tempo en single Tyres Skid, een melancholieke meezingbare popsong (met dan weer een eighties-feel), waarna Object Permanence heerlijk ouderwets ontspoord. Dit alles met die lekker nonchalante voordracht van Smit en verduiveld slimme, gelaagde arrangementen (die strijkers in Barely Guillaume, die klarinet in Tempo, die blokfluit in Object Permanence) waarop je nauwelijks uitgeluisterd raakt. Laten we het er maar op houden dat Personal Trainer op Human Assholes laat horen op hoeveel verschillende manieren een dwars liedje catchy kan zijn. En dat zijn er best veel. (Louk Verschuren)

ALEX WARREN

Wildchild

(Warner)

LP, LP coloured, CD, MC

Misschien voorspelbaar, misschien emotioneel geladen. Maar wat een prachtplaat is de nieuwe Alex Warren, Wildchild. Dit tweede album is ambitieus, persoonlijk en kwetsbaar, met de kenmerkende bombastische stijl van Alex Warren. Hij heeft bovendien een stem die overtuigt: aangenaam hees in de verstilde momenten,

krachtig in de meer uptempo nummers. Muzikaal blijft hij stevig geworteld in de moderne pop, maar gitaren, strijkers en organische arrangementen geven Wild Child een volwassen uitstraling. De dertien nummers zijn zorgvuldig geproduceerd en weten een goede kleur en dynamiek te behouden. De singles Passenger en Fever Dream waren al sterke visitekaartjes, maar de rest doet daar nauwelijks voor onder en laat een muzikaal geïnspireerde Warren horen. In Are You Having Fun, Alex? duikt een oude stemopname van zijn vader op, waardoor de muziek verandert in een indringend gesprek tussen verleden en heden. Een intermezzo, dat fraai doorloopt in het emotioneel geladen I Miss You More. En dan is er het titelnummer, het laatste nummer van de plaat, dat met een vurige gitaarsolo van John Mayer naar een indrukwekkende climax toewerkt. Warren bewijst dat hij meer is dan een hitgevoelige popartiest: Wild Child is een volwassen en opvallend persoonlijk album. (Cornelis Groot)

PARIS PALOMA

The Fatal Flaw

(V2/Nettwerk)

LP, LP coloured, CD

Met de TikTok hit Labour werd de Britse muzikante Paris Paloma een paar jaar geleden in één keer een wereldster. Die status bevestigde ze met haar in 2024 verschenen debuutalbum Cacophony, dat ook ver buiten de TikTok bubbel terecht veel lof oogstte. Ook met The Fatal Flaw heeft Paris Paloma weer een album gemaakt dat een breed en divers publiek zal aanspreken. Het is een album met aanstekelijke popsongs die het goed zullen doen op TikTok en aanverwante platforms, maar de toegankelijke mix van folk, pop en rock laat ook diepgang horen, zeker wanneer wordt gekozen voor ingetogen en intieme songs, die fraai contrasteren met de zwaarder aangezette songs op The Fatal Flaw. Op het album over de verschillende aspecten van de liefde laat de Britse muzikante horen dat ze in alle opzichten is gegroeid. Dat hoor je in de knap in elkaar zittende songs, in de persoonlijke teksten en mooie verhalen, in het gevarieerde klankenpalet en in de zang die nog wat overtuigender klinkt dan op het vorige album. Paris Paloma klinkt ook nog eens duidelijk anders dan haar Amerikaanse collega-popsterren, wat haar nieuwe album nog wat onderscheidender maakt. (Erwin Zijleman)

**FAT
DOG**

WO 28.10.26

**GEORDIE
GREEP
+ KNOBIL**

ZO 01.11.26

DAOUD

MA 16.11.26

ZEITGEIST

ZA 05.12.26

COBRAH + DOVE ELLIS
+ MY NEW BAND BELIEVE & MEER

**YONG
YELLO**

VR 22.01.26

DOORN
ROOSJE

ONAFHANKELIJKE FILM/JOURNALISTIEK SINDS 1981

filmkrant

MAGELLAN

ELKE MAAND IN DE BUS?

STORT € 55 OF MEER OP REKENING
NL28 INGB 0005 3933 951 NV
STICHTING FUURLAND, AMSTERDAM
OVV: 'NIEUWE ABONNEE MANIA'
& ADRESGEGEVENS

WORD ABONNEE!

ELKE MAAND ALLE NIEUWE FILMS,
INTERVIEWS, OPINIES & ACHTER-
GRONDEN PLUS OP FILMKRANT.NL
FILMNIUWS, DE FILMAGENDA,
VIDEO-ESSAYS EN MEER

ELVIS COSTELLO

THE FULL STORY OF ELVIS
COSTELLO'S LEGENDARY DEBUT
ALBUM ACROSS 5 CDS

REMASTERED ORIGINAL ALBUM
ALSO AVAILABLE AS 1LP AND 1CD

ALL COMING OCTOBER 2

MY AIM IS TRUE

UNIVERSAL
UNIVERSAL MUSIC

NOTHING BUT THIEVES

Stray Dogs

(Sony)

LP, LP coloured, CD

De Engelse band Nothing But Thieves draait alweer zo'n bijna 15 jaar mee. Met Conor Mason (zang en leadgitaar), Joe Langridge-Brown (gitaar), Dominic Craik (keyboard en gitaar), Philip Blake (basgitaar) en James Price (drums) maakte de band furore in de alternatieve rock. Ze beleefden hun doorbraak toen hun debuutsingle Itch door de BBC-radio werd opgepikt. Nu, 4 studioalbums verder, is de band niet meer weg te denken in de popscene en is de vraag naar hun concerten groot. De band doet in januari 2027 Nederland aan voor twee optredens in de Ziggo Dome, waarbij het vijfde studioalbum, Stray Dogs, centraal zal staan. Waar Nothing But Thieves op de laatste albums een meer politieke en elektronische uitlaatklep zocht, wordt op Stray Dogs weer teruggegrepen op de basis: energieke rock. En het kan niet anders gezegd worden dan dat die keuze lekker heeft uitgepakt. De plaat opent met de titelsong van het album, Stray Dogs, een song die symbool staat voor de hechte gemeenschap rond de band, de muzikanten, crew, medewerkers en fans. Na een rustig en aftastend begin gaan na een kleine twee minuten werkelijk alle registers open. En daarmee wordt de toon gezet voor de rest van het album. Nothing But Thieves is erin geslaagd om een boeiende plaat af te leveren met goed doortimmerde songs waarbij afdwalen een onmogelijkheid is. De gelukkigen die een concertticket voor januari hebben weten te bemachtigen, kunnen zich opmaken voor een energieke, stevige en ongetwijfeld zeer memorabele avond. (Luc van Gaans)

DE STAAT

De Staat

(V2)

LP, LP coloured, CD

"Dit album was geen keuze. De thema's — macht, geloof en de steeds dunnere lijn tussen realiteit en fictie — traptten de studiodeur open en gingen niet meer weg. De huidige wereld dwingt ons ernaar te kijken. Het voelt bijna alsof we hier jaren naartoe hebben gewerkt zonder het te realiseren, alsof dit de reden is waarom we onszelf 25 jaar geleden De Staat hebben genoemd." Zo, dat is even slikken. Vanaf de openingstrack 'THE KING' voel je de onrust en onbehaaglijkheid al doorsijpelen. Thema's als macht, manipulatie, misinformatie en autocratie speelden al eerder een rol binnen De Staat, maar met dit album is het tijd dat De Staat écht De Staat wordt. Bij het luisteren naar de tweede track, 'THE FIRE', staat het schaamrood me meteen op de kaken. "I wouldn't worry about the fire; it's only burning overseas." De oorlog in Oekraïne, de vluchtelingencrisis in Soedan, de humanitaire noodtoestand in Gaza, de desastreuze modderstromen in Nepal... moet ik nog doorgaan? Wij zitten in ieder geval nog wel even lekker "droog" hier in Nederland. Op 'GLORY' zingt een koor een onheilspellende hymne voor een denkbeeldige Staat, geleid door Torre Florim. De Staat klinkt op dit album industrieel, huiveringwekkend, soms met ritmes zo strak als de controle van een autoritair regime en vocalen zo wanhopig als de mensen die eronder leven. "Fuck around and find out" wordt op 'THE MAN' bijna het hele nummer lang geloopt, totdat het voelt als een persoonlijk dreigement, terwijl de intensiteit steeds verder opbouwt. Het album eindigt met het acht minuten durende 'THE FAITH'. Hoewel dystopie de boventoon voert op dit album, eindigen we op een positieve noot: "where there's fear, there is faith!" Helemaal aan het einde worden we echter nog verrast met een Michael Bubl -achtige, romantische song, alsof de radiozender wordt gewisseld naar een propagandazender die langzaam detunet, terwijl de batterij van de radio uitgaat. Pfoe, what a ride. (Lotte Hurkens)

De krenten uit de pop

De muziekblog de Krenten Uit De Pop bestaat sinds 2009.

Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd.

De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.

Door: Erwin Zijleman

Elanor Moss - The Knife, The Needle

Fluisterzachte albums als The Knife, The Needle trekken wat minder makkelijk

de aandacht, maar het debuutalbum van de Britse muzikante Elanor Moss blijkt een album van een bijzondere intimiteit en schoonheid. Het is een album met flink wat invloeden uit de traditionele Britse folk van weleer, maar het is ook een album dat in het hier en nu opvalt. Dat doet het vooral met de bijzondere stem van Elanor Moss, maar ook de muziek op het album maakt indruk met zeer subtiele en ook bijzonder fraaie details van strijkers en blazers. Je moet er even voor gaan zitten, maar vervolgens openbaart zich een in alle opzichten wonderschoon album. (Erwin Zijleman)

Brennan Wedl - Brennan Wedl

De Amerikaanse muzikante Brennan Wedl begint op haar debuutalbum bij indierock zoals die in de jaren 90 werd gemaakt, maar het album ontwikkelt zich vervolgens tot een potentiële klassieker binnen de Amerikaanse rootsmuziek. Zeker wanneer de Amerikaanse rootsmuziek de overhand krijgt op het album overtuigt Brennan Wedl steeds makkelijker en zijn de superlatieven van de Amerikaanse muzikkers zeer herkenbaar. De Amerikaanse muzikante maakt indruk met mooi gitaarwerk en een geweldige stem, waarna de lekker in het gehoor liggende songs en de fraaie productie van Brad Cook en Katie Crutchfield (Waxahatchee) de rest doen. (Erwin Zijleman)

Johanna Samuels - Sorry, Kid

Johanna Samuels is nog niet heel bekend, maar de muzikante uit Los Angeles leverde de afgelopen jaren al twee uitstekende albums af, die deze week worden overtroffen door het in alle opzichten prachtige nieuwe album Sorry, Kid. Ze is niet vies van flink wat melancholie in haar songs, maar laat haar nieuwe album Sorry, Kid uit de speakers komen en de donkere wolken van het moment maken onmiddellijk plaats voor uitbundige zonnestralen. Het is een album vol referenties naar muziek uit een ver verleden, maar het nieuwe album van Johanna Samuels klinkt ook fris en eigentijds. Johanna Samuels is nog niet heel bekend, maar is op Sorry, Kid echt heel erg goed. (Erwin Zijleman)

ROOTS & BRANCHES

JOLENE COUNTRY RADIO

Country is back! Het genre heeft de afgelopen tijd een ongekennde groei in populariteit doorgemaakt in Nederland – en terecht. Hoog tijd voor Jolene Country Radio, het eerste commerciële countrystation van Nederland. Om ons alvast warm te maken, zetten zij een aantal essentiële countryplaten voor ons op een rijtje. Yeehaw!

1. Dandelion - Ella Langley

Een van de frisse nieuwe stemmen binnen de country, en toch kun je nu al bijna niet om haar heen! Ella Langley combineert rauwe Southern country met een moderne, energieke sound en onweerstaanbare melodieën. Hit 'Choosin' Texas' begint, na Amerika veroverd te hebben ook in Nederland vaker voorbij te komen. Het hele album Dandelion is net zo eigentijds, eigenwijs en zit vol songs die zich meteen in je hoofd nestelen.

2. The Way I Am - Luke Combs

Luke Combs is in de countrywereld inmiddels een gevestigde naam, maar zijn kracht blijft onveranderd: grote melodieën, een karakteristieke stem en songs die recht uit het hart komen. The Way I Am laat horen waarom hij tot de absolute top van de moderne country behoort — en waarom hij afgelopen zomer de Johan Cruyff Arena uitverkocht.

3. Middle Of Nowhere - Kacey Musgraves

Kacey Musgraves zoekt op Middle of Nowhere de grenzen van country op, zonder haar roots uit het oog te verliezen. Traditionele invloeden krijgen gezelschap van pop, Americana en verrassende Texaanse sounds. Een kleurrijk en heerlijk eigenzinnig countryalbum.

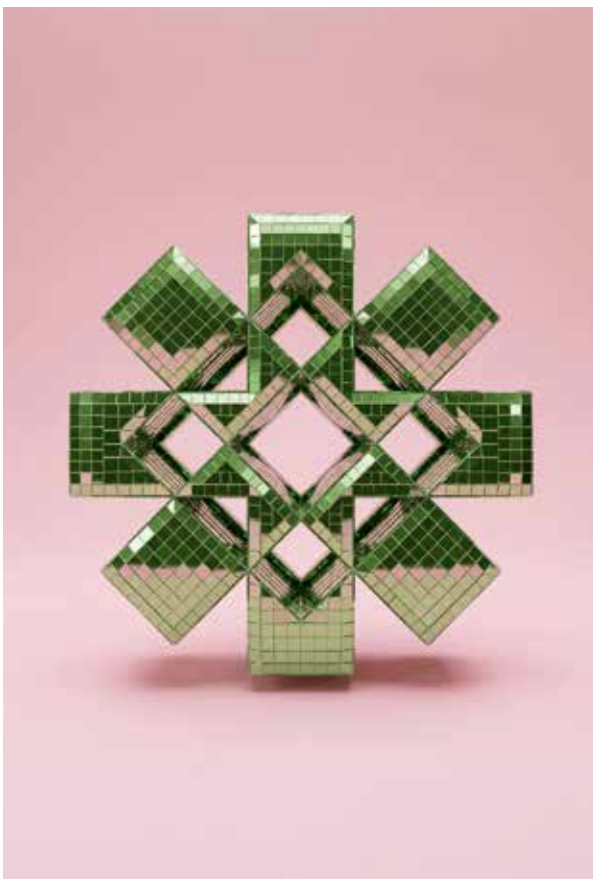
4. Stampede - Orville Peck

Country met een flinke scheut mysterie, stijl en avontuur. Op Stampede laat Orville Peck horen hoe spannend moderne country kan klinken, met invloeden uit pop, Americana en alternative, allemaal samen met een fraaie reeks gastartiesten. Een plaat die buiten de gebaande paden durft te gaan.

5. Jolene - Dolly Parton

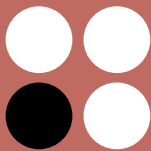
Een album dat eigenlijk geen introductie meer nodig heeft. Jolene is pure country met songs vol verlangen, jaloezie en hartzeer, gedragen door Dolly's unieke stem. Van de legendarische titeltrack (zelfs een inspiratiebron voor een nieuw radiostation) tot 'I Will Always Love You': verplichte kost voor iedere countryliefhebber.

FRESH COUNTRY FAVORITE HITS

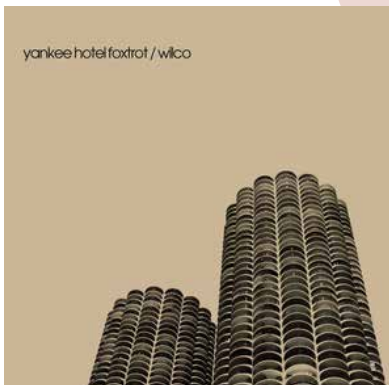
LUISTER OVERAL VIA
JOLENECOUNTRYRADIO.NL
DAB+ OF DE JOLENE-APP

JOLENE COUNTRY
RADIO

JORN'S KWARTEEUWTJE

Dit jaar vieren een flink aantal albums hun kwarteeuwig bestaan. En niet zomaar, want het waren albums waarmee een millennium werd uitgezwaaid. Jorn (Concerto) blikt terug op de meest toonaangevende platen uit 2001.

WILCO

Yankee Hotel Foxtrot

Wilco's 'Yankee Hotel Foxtrot' voelt onlosmakelijk verbonden met de tijd waarin het uitkwam. Denk aan 9/11, niet zozeer door de inhoud zelf, maar meer door de ontvangst en historische betekenis die het gekregen lijkt te hebben. Tel daar die zeldzame, mythische 10 die het album van Pitchfork kreeg erbij op, en het gewicht is direct voelbaar. Toch duurde het lang voordat het album voor mij klikte. De invloeden van traditionele Americana voelen diep Amerikaans, de teksten deden me weinig en de muziek leek gemaakt voor het type man dat op een huisfeest ongevraagd een akoestische gitaar pakt. Wat moest ik ermee? Maar wie het album de tijd geeft die het verdient, ontdekt dat het album veel meer is dan dat.

Elk nummer creëert een unieke sfeer door de gelaagde, experimentele en fonkelende instrumentatie die klinkt alsof je gedachten samensmelten

met de geluiden van de stad: een soort psychedelische country. Het album is prachtig geproduceerd en de vertrouwde rock wordt verrijkt met radiofragmenten, ruis, synthesizers en tuimelende piano's. Toen ik na een lange, oncomfortabele nachtlucht het raam opendeed en een zee van zachte, blauw-roze wolken zag, viel het album op zijn plek. Yankee Hotel Foxtrot is melancholisch maar troostend warm, als een brandende lamp na een koude dag, of een lange rit naar huis van het ziekenhuis. (Lotte Borst)

In Memoriam: Dolly Parton

Op 25 augustus 2026 overleed Dolly Parton op 80-jarige leeftijd. Een legendarische songwriter, zangeres, ondernemer, actrice, filantroop en bovenal een verhalenverteller die generaties wist te raken.

Dolly groeide op in een groot, arm gezin in de Smoky Mountains van Tennessee. Die achtergrond werd een onuitputtelijke bron voor haar muziek, zoals in *Coat of Many Colors*. Haar jeugd was ook een bron voor haar leven; ze liet zien dat rijkdom niet alleen in geld te vinden is.

Met *Jolene*, *9 to 5* en *I Will Always Love You* maakte Dolly muziekgeschiedenis, maar haar grootste nalatenschap is hoe ze haar succes inzette voor anderen. Zo richtte ze Dollywood op en groeide dit themapark uit tot een van de belangrijkste werkgevers in haar geboortestreek, met 4.000 medewerkers en eerlijke lonen. Dolly richtte de Imagination Library op, geïnspireerd door haar vader die nooit had leren lezen en schrijven. De organisatie maakt lezen toegankelijk voor kinderen door wereldwijd honderden miljoenen gratis boeken aan kinderen te bezorgen. Dolly sprak zich uit voor het homohuwelijk en transgenderrechten. In *Travelin' Thru* vertelde ze het verhaal van een transgender vrouw en haar zoon. Dolly zorgde ervoor dat mensen van de lhbtq+-gemeenschap zich wereldwijd gezien en geliefd voelden.

Haar boodschap was eenvoudig: iedereen verdient het om zichzelf te kunnen zijn en met respect behandeld te worden. Het feit dat we aan het einde van Dolly's leven het niet hebben over haar muzikale legacy (met o.a. 3.000 geschreven nummers en elf Grammy Awards), maar over wie ze was als persoon spreekt boekdelen. Dolly wist waar ze vandaan kwam en gebruikte haar succes om anderen mee te laten groeien; dat is haar nalatenschap. (Tekst door: Jolene Country Radio)

hiphop history

In deze rubriek duiken we maandelijks in de rijke geschiedenis van een cultuur die in haar toch korte bestaan al vele gezichten en nog meer bijzondere verhalen heeft gekend. Deze editie...

BIG L

LIFESTYLEZ OF THE POOR AND DANGEROUS

We nemen jullie deze keer mee terug naar het jaar 1995. Een jaar waarin absoluut legendarische albums werden uitgebracht: The Roots, Raekwon, 2Pac, Mobb Deep, noem maar op. En toen was daar ineens een nieuwe ster aan het firmament in de persoon van Lamont Coleman, beter bekend als Big L. Deze MC uit Harlem, New York deed de HipHop wereld schudden met zijn magistrale flow en delivery. Zijn status was al een beetje gevestigd in het freestyle circuit in de New Yorkse underground en toen hij werd opgemerkt door Lord Finesse ging het balletje rollen. Geproduceerd door Lord Finesse, Buckwild en Showbiz werd Big L door de HipHop community omarmd als 'the chosen one'. Nummers als 'MVP' en 'Put

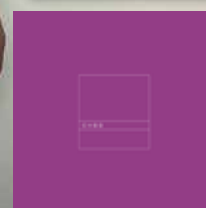
It On' deden het goed op de radio ondanks het feit dat hij toch wel écht een underground MC was. Coleman leefde wel echt het rauwe straatleven en dit is hem uiteindelijk ook fataal geworden, want in 1999 werd hij in een drive-by shooting gedood. Weer een veelbelovende rapcarrière in de kiem gesmoord... hij was slechts 24 jaar oud. Met het legendarische 'Lifestylez ov da Poor and Dangerous' liet hij ons een prachtig document na, dat anno 2026 nog steeds staat als een huis. Een must-buy voor de nieuwe generatie HipHop liefhebbers en hoe fijn dat er nu een mooie heruitgave verkrijgbaar is.

Bijzondere Collecties

Een duik in de platenkast van... Paul

Van boven naar beneden:

Kraftwerk - Die Mensch-Machine,
Jimi Tenor - Beyond the Stars,
Jimi Tenor - Higher Planes,
Throbbing Gristle - 20 Jazz Funk
Greats, CHBB - CHBB

De platenkast... Uniek als een vingerafdruk, persoonlijk als een dagboek. In de vorige Mania plaatsten wij een oproep: heb jij een bijzondere, grote of unieke platencollectie? Mail ons! In platenzaken vangen we weleens een glimp op van de smaak van lezers, maar onze nieuwsgierigheid groeit. Daarom zijn we deze rubriek gestart, waarin we de meest excentrieke platenkasten willen uitlichten. Het verhaal van de muziek én het verhaal van de verzamelaar. Paul Roosendaal (62) bijt het spits af. We gingen bij hem op bezoek in het knusse Diemen. Waar het – zoals bij zovelen – allemaal begon met één plaat van David Bowie (Low in dit geval), groeide het uit tot een eclectische verzameling van elektronica, avant-garde en danceplaten.

Van Cabaret Voltaire tot Jimi Tenor

"Zie je dit? Allemaal Jimi Tenor", zegt Paul, terwijl hij wijst naar een rijtje van zo'n vijftig platen in zijn kast. Wanneer er een nieuwe plaat verschijnt van de Finse multi-instrumentalist, koopt Paul die blind, of het nou jazz, elektronica, wereldmuziek – of alles door elkaar is. Tip voor degenen die Jimi Tenor nog niet kennen: luister naar 'Beyond The Stars' of 'Higher Planes'; dat zijn volgens Paul de allermooiste.

Pauls platencollectie bestaat uit een paar duizend platen, met name elektronische, avant-gardistische en danceplaten. Maar het begon eigenlijk allemaal met één nummer. Eind jaren zeventig luisterden veel scholieren naar Deep Purple, Led Zeppelin, Pink Floyd en Kiss. Ook bij Paul klonken die bands regelmatig door de speakers van de radio. In 1981 ging de knop echter om terwijl hij luisterde naar een van de meer experimentele programma's van de VPRO, die destijds op zondagmiddag te horen waren. Hij hoorde het nummer 'Seconds Too Late' van Cabaret Voltaire, een duister, industrieel elektronisch nummer. "Ik ben sindsdien een beetje die experimentele, industriële kant opgegaan en dat is eigenlijk nooit meer veranderd", vertelt Paul. We gaan verder door de collectie; opnieuw wijst hij een hele rits platen aan: Vladislav Delay, weer een Fin. De muziek neigt meer naar techno, met ambientstukken die met ijskoude dub-achtige reverbs en jazzy improvisaties ellenlang doorkabbelen. Dan trekt Paul een lieflijk-ogende plaat uit de kast: '20 jazz funk greats' van Throbbing Gristle. In hun beste zondagskledij staan de bandleden tussen de gele bloemen. Het zet je echter op het verkeerde been: als je de plaat luistert, krijg je een mix van aparte stijlen als elektronisch, avant-garde, industrial, new wave en experimenteel om je oren gevlogen – jazz, noch funk. Hoewel het op momenten erg intens klinkt, is het alsnog de meest toegankelijke plaat van de band. Dat zegt wel wat over de rest van het oeuvre van Throbbing Gristle!

Naar Duitsland voor Kraftwerk

Als je denkt aan elektronica, met name uit de jaren 70 en 80, dan denk je natuurlijk aan Kraftwerk. Op 18-jarige leeftijd, in 1982, besloot Paul met de trein naar Duitsland te reizen om de Duitse versie van de plaat Die Mensch-Maschine te halen. Bij aankomst trof hij echter alleen gesloten winkels aan, die op zaterdagen al om één uur 's middags sloten. De Duitsers noemden dat destijds Ladenschlussgesetz; wij noemen dat simpelweg balen.

Een week later besloot hij eerder te vertrekken, met precies genoeg geld, gewisseld bij het grenswisselkantoor. Ditmaal aangekomen waren de winkels nog één uur open; snel zoeken dus. Die Mensch-Maschine kon hij niet vinden, dus kocht hij maar een andere Duitse versie van een Kraftwerkplaat, Trans-Europa Express, om niet met lege handen thuis te komen. Vlak vóór sluitingstijd vond hij in een andere winkel tóch die ene plaat. Maar helaas... het geld was al uitgegeven. Stiekem wisselde hij zijn gekochte plaat om met de plaat in de bak. "Mag eigenlijk niet, gelukkig

niet betrapt." Het bleek achteraf een goede beslissing: de plaat is tot op de dag van vandaag de meest waardevolle uit de collectie.

Tips van Bob Rusche

Paul trekt een felroze plaat uit de kast: CHBB - CHBB (Chrislo Haas & Beate Bartel), een Duits muzikaal project uit 1981. Beate Bartel is ook wel bekend van Mania D., Malaria! en Einstürzende Neubauten, en Chrislo Haas van D.A.F. "Dit was een tip van Bob Rusche", vertelt Paul. Hij was een trouwe luisteraar van radioprogramma X-Rated op Kink FM, waar Bob Rusche zijn excentrieke smaak in elektronische en experimentele muziek deelde. Bob en Paul kwamen elkaar dan zo nu en dan tegen bij concerten, waar ze van tevoren met elkaar spraken. In juni overleed Bob helaas plots. Hij heeft een enorme invloed gehad op veel muzikliefhebbers en verzamelaars en zal zeker niet alleen door Paul gemist worden.

Van vinyl naar cassette

Nu bestond de verzameling in zijn hoogtijdagen uit ongeveer drieduizend platen en cd's. Allemaal netjes gecatalogiseerd in Discogs. Paul heeft een administratieve achtergrond, dus zelfs deze collectie krijgen bij hem een overzichtelijke plek. Een deel van hiervan is inmiddels verkocht aan de Amsterdamse platenboer Concerto; Paul was toe aan een oprisser. Ondertussen heeft hij een extra verzamelobject gevonden: de cassette. Via Bandcamp ontdekte hij het Portugese label Eastern Nurseries en hij koopt nu regelmatig experimentele, elektronische albums op cassette. Recent organiseerde Eastern Nurseries een labelavond in Occii, een alternatieve en onafhankelijke concertzaal in Amsterdam, waar hij zelfs werd herkend door mensen van het label: "Ben jij niet die ene Nederlandse Paul die altijd onze cassettes koopt?". Zijn Bandcamp-profielfoto was nét herkenbaar genoeg.

Paul is nog regelmatig in allerlei zalen bij experimentele concerten en op alternatieve technofeesten te vinden. Het lastige aan een uitgesproken, misschien niet al te toegankelijke smaak hebben is toch: wanneer kun je het thuis opzetten? Met name als je gezin niet dezelfde smaak deelt. Gelukkig deelt zijn dochter (24) zijn interesse grotendeels.

Paul zal hoe dan ook altijd verder blijven verzamelen. Al deelt zijn gezin zijn smaak niet compleet, en al is het inmiddels het tijdperk van streamingdiensten. Waarom hij toch nog platen en cassettes blijft verzamelen? "Het is fijn om een serie compleet te hebben", vertelt Paul. Zo'n twintig jaar geleden ontdekte hij de eerder genoemde Jimi Tenor en sindsdien heeft hij zijn hele back catalogue gekocht. "Ik ben wat dat betreft artiesten best wel trouw." Plus natuurlijk een groot voordeel van vinyl: "dat warme geluid van een lp", zoals toen hij de eerste lp van The Chemical Brothers in 1995 hoorde. Met name het nummer 'In Dust We Trust': "Dat klinkt toch geweldig, dit is waarom ik platen verzamel!".

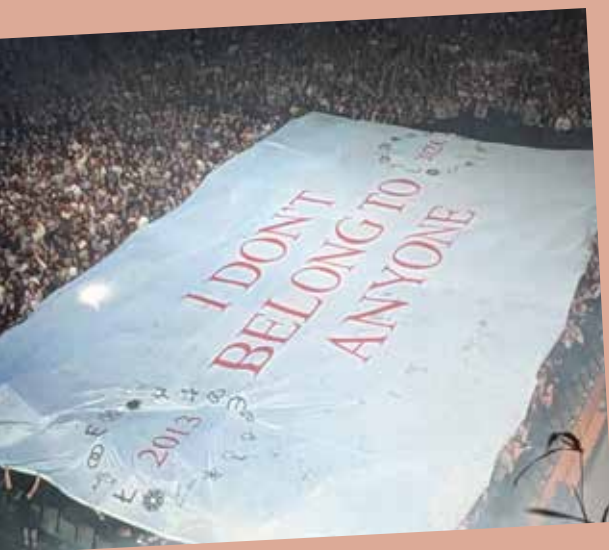
GEZIEN

Optredens in binnen- en buitenland
gezien door onze medewerkers.

LOWLANDS 2026

Een aantal schrijvers van de Mania waren dit jaar weer aanwezig op Lowlands. Wij waren razend benieuwd dit jaar: nieuwe directeur, voor het eerst in tijden niet uitverkocht en een van de beste lineups (volgens ons) in jaren. Le Rutte wil zo'n 30 procent verandering brengen in zowel het terrein als het programma. Daarbovenop wil hij Lowlands weer een festival maken dat om ontdekkingen draait. Zo was de Alpha-tent bijvoorbeeld flink ingekort en was de programmering alternatiever. En dat was te merken in de sfeer: die was goed, relaxed en vol met liefde voor muziek. Wij hebben in ieder geval genoten én de Mania top 10 samengesteld!

(Door: Frank de Bruin, Daan Hutting en Lotte Hurkens)

1. Lorde

Om een of andere reden zijn Lorde's festivaloptredens nóg beter dan haar concerten. Lorde laat zien dat ze tot de allerbeste popsterren van het moment behoort. Van allergrootste hits als 'Team' en 'Green Lights' tot nieuwe tracks als 'David'. Tijdens laatstgenoemde werd een enorm spandoek over het publiek gespannen, met name indrukwekkend om te zien wanneer je er als publiek niet onder stond. Lorde weet hoe je een show moet neerzetten: choreografie, persoonlijkheid en fantastische stem.

credits: Daanmaaktfotos

2. Geese

Geese is symbool voor de nieuwe richting van Lowlands: de alternatieve bands krijgen een groot podium. En wat klinkt deze band ontzettend goed. Cameron Winters breekbare, imperfecte, maar perfecte stem klinkt live nóg beter. Ze hebben bijna hun complete nieuwste album gespeeld (op 'Long Island City Here I Come' en 'Island of Men' na) en twee nummers van hun sophomore album 3D Country (had van mij nog wel wat meer gemogen). En natuurlijk werd er massaal louterend meegezongen met 'Taxes'. Prachtig!

credits: Daanmaaktfotos

3. Blood Orange

Blood Orange gooit alle kleuren in de blender en het kleurt Blood Orange. Blood Orange blijft voor ons een favoriet omdat hij ontzettend gedurfd optreedt: hij speelt met dynamiek, ontzettend veel stijlen en instrumenten. Hij zoekt diversiteit op in de breedste vorm, zonder dat hij in herhaling valt.

Top 10 Lowlands 2026

1. Lorde
2. Geese
3. Blood Orange
4. IJsland
5. Kneecap
6. Viagra Boys
7. Wunderhorse
8. Ninajirachi
9. Parcels
10. Turnstile

SPOT

ZA 19 SEP
VICEFEST

O.A. DONNY BENÉT, CHLOE SLATER,
HEAVY LUNGS, BRASS RAVE UNIT

ZA 19 SEP
NAAZ

DI 22 SEP
RHIANNON GIDDENS

WO 23 SEP
**MAHSA VAHDAT &
TORD GUSTAVSEN**

DO 24 SEP
DARYLL-ANN

DO 24 SEP
THEE SINSEERS

DO 1 OKT
POLYPHONIC ORCHESTRA

VR 2 OKT
BLACK STONE CHERRY

ZA 3 OKT
JALEN NGONDA

ZA 3 OKT
KIKA SPRANGERS

ZA 3 OKT
PHILIP SAYCE

ZO 4 OKT
DAFT FUNK LIVE

DI 6 OKT
MICHAEL MCGOVERN

VR 9 OKT
ELMER

VR 9 OKT
JAMIE GREY

ZA 10 OKT
**MASTERPIECE FESTIVAL:
BERLIOZ**

ZO 11 OKT
**IMIDIWAN:
FRIENDS OF THE DESERT**

DI 13 OKT
YOUNG THE GIANT

SPOTGRONINGEN.NL

Twee bandjes dit keer. Geen thema, stijl of onderwerp dat ze met elkaar verbindt. De afgelopen editie hebben we vaak festivals belicht, of misschien thematisch gewerkt. Na een volle zomer was het nu even stil. Dit zijn simpelweg twee acts die ik mega goed vind en die je nu alvast kunt checken voordat ze helemaal opblazen, wat geheid gaat gebeuren (mark my words). (Door: Lotte Hurkens)

Casual Smart

Een van de meest charmante nieuwe ontdekkingen van afgelopen tijd: Casual Smart. Deze groep tieners is een zeer welkome nieuwe band in de bloeiende indiescene van Cardiff. Hun muziek heeft een doe-het-zelf-ethos waarmee ze post-rock en kamerpop vermengen met kwetsbare, soms klungelige (maar op een charmante manier) teksten, zoals op 'She's My Love'. Het weerspiegelt hun levensfase, jeugdige eerste liefdes en de turbulentie van jong-jongvolwassenen zijn. Rauw, ontzettend getalenteerd en echt een genot om naar te luisteren. En live heb ik ze nog niet gezien, maar zodra ze komen, sta ik vooraan.

Madra Salach

Ierland is misschien wel het spannendste land van het moment als het op muziek aankomt. Fontaines D.C., Kneecap, The Mary Wallopers (zie ook luistertrip elders in deze Mania), CMAT, Lankum, Kingfishr, Florence Road, Sprints en ga zo maar door. Eentje die nu toch wel bijna bovenaan het lijstje mag: Madra Salach. Dit sextet vond elkaar door hun gezamenlijke liefde voor Ierse folktraditie. Die weet ze op ontzettend vernieuwende en spannende wijze te brengen, vermengd met elektronica, een harmonium (ook wel een traporgel genoemd), Ierse fluit, mandoline en synthesizer. Live maken ze ontzettend veel indruk en heeft de zanger een stem die door merg en been gaat. Een debuutplaat is nog niet in zicht, maar wij kunnen in ieder geval niet wachten.

DE AMBASSADE **Duistre Kamers**

Al 7 jaar spoken de onheils spellende synths van 'Duistre Kamers' vanuit Amsterdam-West door heel Nederland, heel de wereld. En niet voor niets: dit is hypnotiserende coldwave van Nederlandse bodem op zijn best. Geen genade is een ingetogen viering van nihilisme en doet denken aan een nummer als 'Love Will Tear Us Apart'. Ook deinst Ambassade niet weg van experimenteren; de sitar op Malefica klinkt vervreemdend. Laat je herfst bezweren door de mechanische drums van deze inmiddels cultklassieker. (Lotte Borst)

BEYONCÉ **B'Day**

Twintig jaar geleden moest Beyoncé haar legende-status nog binnenslepen en richtte ze zich nog meer op de hitlijsten. Haar tweede album B'Day staat dan ook vol met hit-klassiekers als Irreplaceable, Déjà Vu, Green Light en Beautiful Liar (met Shakira). De 20th Anniversary Edition van het iconische album heeft als extra's het niet eerder uitgebrachte Morning Dew (Donk) en een zestien pagina-tellend boekje met niet eerder gepubliceerde foto's. (Stef Ketelaar)

DAVID BOWIE **Shel Talmy** (Warner)

Nadat Bowie's eerste single 'Liza Jane' niet het gewenste succes bracht, regelde manager Leslie Conn de bekende producer Shel Talmy. Onder diens leiding nam

Bowie een cover van Bobby Bland op, 'I Pity The Fool', met als B-kant het door Bowie zelf geschreven 'Take My Tip'. Ook deze single deed weinig, net als 'You've Got A Habit Of Leaving', uitgebracht met het trio The Lower Third. In totaal zou Bowie 22 nummers met Talmy opnemen, die nu keurig verzameld zijn op een enkele cd (de vinylversie bevat slechts de helft van de nummers). In de decennia die volgden, vond Bowie zichzelf met veel succes keer op keer opnieuw uit. Hier is te horen waarmee het allemaal begon. (Henri Drost)

DJ SHADOW **Introducing...**

Toen DJ Shadow in 1996 Endtroducing uitbracht, was drum & bass

(Aphrodite, Roni Size) in haar hoogtijden en kwam de Big Beat (Chemical Brothers) net op en toen was er ineens deze tovenaars van geluiden, beats, niet te definiëren sounds, samples, van klassiek tot hiphop en van jazz tot pop. Alles kwam ineens samen op deze baanbrekende plaat, waardoor talloze DJ's en producers geïnspireerd werden en nog altijd worden. Tijdloos statement in dance en haar ontwikkeling! (Jasper Koot)

DJ SHADOW **The Mountain Will Fall**

Een baanbrekend debuut kan ook een noodlot zijn: bij DJ Shadow is de verleiding groot steeds weer naar Endtroducing.... te grijpen. Daardoor bleef The Mountain Will Fall, nu na tien jaar heruitgebracht, te lang in de schaduw staan. Onterecht. Vanuit zijn machinekamer schiet Josh Davis alle kanten op: Run The Jewels vuurt woorden af, Bergschrund knettert en swingt, Depth Charge is Morricone met geweld en Ashes To Oceans eindigt schitterend in zee en piano. Soms verdrinkt Davis in zijn ideeënrijkdom. Gelukkig maar: juist daardoor weet je nooit wat volgt. (Wim Koevoet)

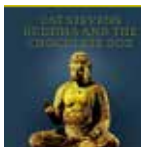
FUNKADELIC **Maggot Brain**

Na twee uitstekende albums was de conclusie dat George Clinton definitief de overgang van sixties soul naar eigentijdse, geëngageerde funk had gemaakt. Op Maggot Brain werd zijn P-Funk echter naar een onwaarschijnlijk niveau getild. Centraal natuurlijk het titelnummer, waarin gitarist Eddie Hazel de opdracht kreeg gitaar te spelen alsof hij net te horen had gekregen dat zijn moeder was overleden, en daarna alsof dat toch niet waar bleek. Dat deed Hazel in misschien wel de mooiste solo ooit. Daarnaast nog een aantal P-Funk-blauwdrukken, waarin hij zijn eigen gecreëerde genre definieert. De perfectie nabij. (Jurgen Vreugdenhil)

CURTIS MAYFIELD **Superfly**

Hoewel Superfly, na Shaft en Sweet Sweetback's Baadasssss Song een jaar eerder, in 1972 zeker niet de eerste blaxploitation-soundtrack was, nestelde deze zichzelf wel meteen in de top van het genre. Curtis Mayfield toonde zich al eerder geëngageerd, en kreeg nu de kans de gevolgen van misdaad en drugs volledig op te nemen in zijn werk. Het titelnummer en Freddie's Dead zijn de bekendste souklassiekers op de LP, die nu, volledig terecht, weer in originele vinylstaat wordt uitgebracht. Een absolute klassieker. (Jurgen Vreugdenhil)

CAT STEVENS **Buddha and the Chocolate Box**

In 1974 verscheen Cat Stevens' achtste studioalbum Buddha and the Chocolate Box. Korte, melodieuze en akoestische songs wisselen elkaar hierop af, in tegenstelling tot het zevende door hemzelf geproduceerde experimentele album Foreigner. De "oude" Cat Stevens is weer terug, evenals producer van het eerste uur Paul Samwell-Smith. In de teksten Sun en Jesus weerklinkt het leven van hem op dat moment. Een sober leven. Toen hij een vliegreis maakte met in zijn ene hand een klein Boeddhabeeldje en in de andere een doosje chocolaatjes, doorzag hij de situatie: het spirituele naast het materiële. Met de remastering van de plaat kan deze weer jaren mee! Een aanrader! (Koos Schulte)

PRINCE
Timeless
(Sony)
 LP

De erfenis van Prince bevat een onwaarschijnlijk grote hoeveelheid materiaal. Honderden video- en concertopnames en zo veel niet-uitgebrachte nummers dat het een koud kunstje zou zijn om jaar in, jaar uit een nieuw album uit te brengen. Die erfenis resulteerde al in monumentale boxen van legendarische albums als 1999 en bovenal Sign Of The Times. Je zou denken: ga op die ingeslagen weg door en breng luxe-edities van elk Prince-album uit. Timeless biedt echter slechts een tiental nummers, waaronder een fraaie maar ietwat overbodige solo live-opname van How Come U Don't Call Me Anymore. Veel interessanter zijn Heaven en het uit 1977 stammende I Am You. De ballad With This Tear, cadeau gegeven aan Celine Dion, is echter een niemendalletje. Als geheel doet Timeless aan als een ietwat gehaast bijeengeraapte uitgave. Het blijft Prince, dus goed, maar hopelijk volgen snel luxe versies van de vele andere Prince-albums. (Henri Drost)

Vergeten meesterwerken

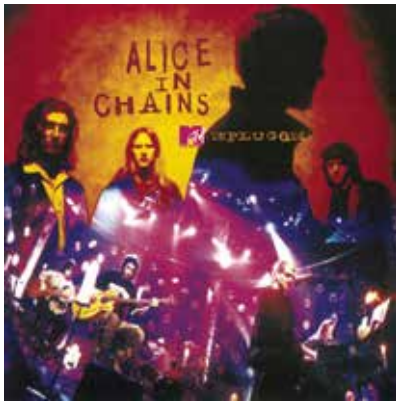
In de serie vergeten meesterwerken duiken we in de diepste krochten van de popmuziek. Totaal vergeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.

TRUE BELIEVERS – TRUE BELIEVERS (1986)

De gitaargolf van de jaren 80 blijft een inspiratiebron voor deze rubriek, en daar waar de Dream Syndicate de Los Angeles golf aanvoerde, Green On Red die uit Arizona, waren het de True Believers die Texas op de kaart zette. Voortgekomen uit de bloeiende Chicano Punk scene, werden de True Believers aangevoerd door de broertjes Escovedo. Broers van percussie legende Pete, en daarmee oom van Prince muze Sheila E., zochten zij hun heil in de gitaren. Voor hun debuut LP wisten zij Memphis legende Jim Dickinson te strikken als producer en werd de gitaarsound uitgebreid met Jon Dee Graham, later verantwoordelijk voor een paar uitstekende solo LP's. Deze klassieke debuut LP liet vooral een band horen met uitstekende, bijna ambachtelijke songwriters, geworteld in de

niet misselijke Texaanse traditie van Townes van Zandt en Doug Sahm. Het harde, maar inventieve gitaarwerk liet de plaat verder uitstijgen boven het gemiddelde punkrock bandje. Platenmaatschappij EMI was zo enthousiast dat er een flink budget kwam voor de opvolger, maar voordat die uitkwam lagen de broertjes en de rest alweer overhoop. Javier bleef in de luwte actief, Alejandro werd een cult held met prachtige muziek en een tragische levensloop, googelt u gerust even waar de titel van zijn solo LP Thirteen Years vandaan komt voor wat achtergrond. (Jurgen Vreugdenhil)

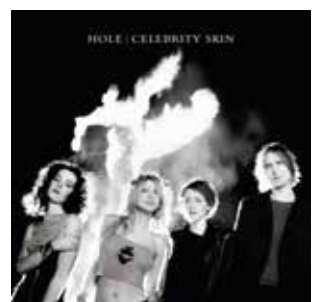
ALICE IN CHAINS
Unplugged
 (Sony)
 2LP

Hoewel MTV Unplugged vooral associaties oproept met Nirvana, behoort de meest spraakmakende editie toe aan een andere 'grunge'-band uit Seattle: Alice in Chains. Het is een wonder dat dit optreden überhaupt plaatsvond. De voedselvergiftiging van gitarist en oprichter Jerry Cantrell was nog maar een kleine zorg vergeleken met de zware heroïneverslaving waar zanger Layne Staley mee worstelde. Hij was er zo slecht aan toe dat de band al jaren niet had opgetreden. Omdat een akoestisch optreden fysiek minder zwaar was, besloten ze om toch mee te doen. Niettemin was het onheil dat rondom de band hing continu voelbaar. Zo horen we hoe een gepijnigde Staley alles gaf wat hij nog in zich had. Zeker zijn rauwe melancholie tijdens Nutshell en indrukwekkend rake uithalen tijdens Would zorgen voor rillingen. Cantrells sterke gitaarspel en bezwerende samenzang – soms leken ze één stem te vormen – hielden Staley hierbij overeind. Ontroerend is dan ook hoe Staley tijdens Down in a Hole plotseling zweeg en een couplet volledig aan zijn vriend gaf. Zes jaar later overleed Staley aan een overdosis. Hij liet hiermee niet alleen zijn demonen achter op deze aarde, maar ook deze live-registratie die hem definitief een icoon binnen de rockmuziek maakte. (Laurence Tanamal)

HOLE
Live Through This, Pretty on the Inside & Celebrity Skin
 (Universal)
 LP, LP coloured, CD

Van de drie kernalbums van Hole is de jubilaris al een klein decennium niet meer verkrijgbaar. Pretty On The Inside onderging voor haar 35ste verjaardag een remastering voor vinyl, overzien door gitarist Eric Erlandson. Hij bleef naast frontvrouw Courtney Love lange tijd de enige vaste waarde van de band. Het album werd in 1991 geproduceerd door Sonic Youth's Kim Gordon en voor dit genre ster-producer Don Fleming. De ongepolijste noise rock-invloeden van dit eerste album werden op Live Through This zonder al te veel in te boeten aan stevige gitaarmuren verwisseld voor liedjes met een scherpe kop en staart. Met de geliefde nieuwkomers bassist Kristen Pfaff en drummer Patty Schemel in de gelederen werd het album een groot succes, mede door singles als Violet, Miss World en Doll Parts. Pfaff overleed tragisch aan een overdosis heroïne, kort na de release van het album in 1994. Haar vervanger Melissa Auf der Maur nam met verve haar plaats in, zoals op Celebrity Skin te horen is. Hole's meest radiovriendelijke album uit 1998, waaraan zelfs Billy Corgan meeschreef, wist het succes van haar voorganger bijna te evenaren. Ook dit album werd geremasterd en is nu eindelijk weer regulier te verkrijgen. De drie werden overigens op bijpassende kleurtjes geperst. (Corné Ooijman)

MORT GARSON
Mother Earth's Plantasia
(Sacred Bones)

LP coloured

Mother Earth's Plantasia is vijftig jaar oud! Deze baanbrekende ambient plaat werd in 1976 nog gratis weggegeven bij aankoop van een kamerplant. Vijftig jaar later is de plaat uitgegroeid tot een cultklassieker. Mort Garson componeerde Plantasia om je planten beter te laten groeien en daarom kon je de plaat aanvankelijk enkel krijgen bij aankoop van een plant in een tuinwinkel in Los Angeles. Er is een reden dat je na het luisteren naar Plantasia bomen wil gaan knuffelen (of ben alleen ik dat?). Als je er op let hoor je de connectie met planten en natuur. Ondanks dat alle nummers volledig zijn opgenomen met de moog synthesizer klinkt het nergens kunstmatig of koud. Het hele album heeft een warme, jazzy en ontspannende sfeer. Er is een reden dat Plantasia vijftig jaar later nog steeds nieuwe luisteraars vindt. Garson's meesterwerkje heeft iets heel toegankelijk. Of de plaat wonderen doet voor je planten valt nog te bezien, maar voor mensen is het in ieder geval een warme deken. De nieuwe editie die Sacred Bones uitbrengt ter gelegenheid van het vijftig jubileum is op gerecycled groen vinyl en komt met het originele boekje dat verteld hoe je voor je planten moet zorgen. Ook is er een downloadkaart met zaadjes erin die je kunt planten. (Nijs Flesseman)

CLASSIC JAZZ VINYL

De relatie tussen Japan en jazz is ouder en eigenzinniger dan het hippe label Japanese jazz soms doet vermoeden. Al in de jaren twintig werd jazz onderdeel van de Japanse stedelijke cultuur; na de Tweede Wereldoorlog groeide de muziek uit tot een serieuze subcultuur. Onderzoeker E. Taylor Atkins beschrijft hoe Japanse musici daarbij voortdurend balanceerden tussen bewondering voor Amerikaanse jazz en de zoektocht naar een eigen muzikale identiteit. Minstens zo belangrijk was hoe er geluisterd werd. In de naoorlogse jazz kissa — cafés met enorme platencollecties en hoogwaardige geluidsinstallaties — werd luisteren bijna een discipline. Muziekwetenschapper David Novak spreekt van 'hyper-attentive listening': platen werden geconcentreerd beluisterd, bestudeerd en gecategoriseerd. In de jaren zestig en zeventig waren zulke cafés bovendien ontmoetingsplaatsen voor jongerencultuur en tegencultuur. In die hyper-attentive, een passend woord voor de fanatieke toewijding die de Japanner aan alles kan geven, broeikas kon een rijke jazzcultuur bloeien. Eentje die ongelofelijk puristisch en doch heel eigenzinnig kon zijn. Daarom vier platen, als de symbolische Shibuya-crossing tussen die puristische omni-hoorder in een oude jazz kissa en wat we nu in het westen kennen als de geliefde J-jazz niche. Een jazzgeluid dat door die hyperattentie vaak preciezer en puurder klinkt, dan diens Amerikaanse voorgangers. (Door: Stef Mul)

JIRO INAGAKI & HIS SOUL MEDIA - IN THE GROOVE (1973)

Big band, modal en free jazz waren hoofdgerecht in de jazz kissa's in de land van de rijzende zon (en de oneindige drumsolo). Totdat Jiro Inagaki, na flirts met latin en psych rock, zijn hyperattentie richtte op The Crusaders (met maar liefst 3 covers), souljazz en de Afro-Amerikaanse cultuur an sich. Het moet schrikken zijn geweest voor een paar oude krulsnor draaiende jazz-senpai's, want op In The Groove wordt de avantgarde ingeruild voor stabiele ritmes die we meer kennen uit funk en soul. Alsof je een juke joint in hartje New Orleans instapt.

JIRO INAGAKI & HIS SOUL MEDIA - FUNKY STUFF (1975)

Fameuzer is de opvolger Funky Stuff. De J-jazzplaat waar menigeen naar zal verwijzen als de heilige graal, mogelijk mede door de tijdloze popart hoes. Hierop ontwikkelde hij het geluid verder door, waarbij de instrumenten meer mogen ademen dan in de rechttoe-rechtaan grooves van zijn voorganger. Luchtige Fender Rhodes, plukkerige bassen en thema's die verder reiken dan souljazz. En vooral een geluid helderder dan het water van de Miyako-eilanden. De laatste stap richting fusion is gezet, en daarmee zijn ook de zaadjes van de city pop geplant.

HIROSHI SUZUKI - CAT (1976)

Destijds ging deze plaat zelfs aan de gemiddelde Japanner voorbij. Het was dan ook niets revolutionairs. Toch, dat deze trombonist zich niet alleen liet informeren door de jazz kissa's en in Amerika zelf (o.a. bij Buddy Rich) jazz ging onderzoeken, hoor je eraan af. Met dezelfde toetsenist als op Funky Stuff, maar met veel langer uitgesponnen composities, zou ik zelfs willen spreken van de betere plaat voor jazz-freaks op zoek naar wat meer uitdaging. Diggers en dj's geven deze plaat 40 jaar later gelukkig diezelfde liefde.

MASAYOSHI TAKANAKA - THE RAINBOW GOBLINS (1981)

Met de jaren 80 arriveerden niet alleen Japan's piekjaren qua economie en technologie, maar werd ook de laatste stap gezet naar J-jazz zoals we het nu vooral kennen: haarfijn, vederlicht, genre-grenzeloos en technisch hoogstaand. Met een goedlachse geinponem op een surfbord-gitaar als boegbeeld. Takanaka bracht de ene na de andere plaat uit met blauwe luchten, stranden en/of auto's, boten en vliegtuigen erop. J-jazz was jetset-leven optima forma, en inmiddels vereenzelvigd met tegenhanger J-pop, waar dezelfde weelderige jazz een fundament bood aan gebroken Engelse refreintjes. The Rainbow Goblins is Takanaka's magnum opus. Een Japanse jetset vertaling van een Duits prentenboek over zeven goblins die de kleuren van de regenboog probeerden te stelen? Sign me up!

The Punk Principle

Waar zijn we toch in godsnaam allemaal mee bezig? De politiek lijkt steeds meer een poppenkast te worden en de gemiddelde mens is de pineut. Geen toeval dat punk in al zijn vormen zijn renaissance doormaakt. De ene na de andere groep popt op uit de grond, zowel in Nederland als erbuiten, en oude vergeten raggers worden opgerakeld. Daarom lichten we vanaf nu iedere Mania een punk release uit. Een pagina om even lekker boos te zijn, op jezelf of alles en iedereen om je heen. Deze editie... The Cramps.

The Cramps' unieke mix van rock-'n-roll, kitsch, horror, distortion, seks en B-films galmt nog steeds na, ondanks de relatieve stilte sinds het overlijden van zanger Lux Interior in 2009. Even leek het erop dat het stil zou blijven. Maar dit veranderde toen onder anderen Henry Rollins en Ian MacKaye zich namens gitariste en echtgenote Poison Ivy gingen bemoeien met de nalatenschap. Zo bleken er in de garage van Ivy originele mastertapes van in 1977 opgenomen, maar nooit uitgegeven opnames te liggen: Gravest Gravy. Geproduceerd door Alex Chilton tijdens zijn destructieve periode. Na het zien van een show in CBGB herkende Chilton verwante geesten en spoorde hij ze aan om in de Ardent Studio in Memphis enkele nummers en, als het kon, maar direct hun hele repertoire op te nemen. Enkele van die nummers zijn uitgebracht als single of terechtgekomen op de compilatie Gravest Hits. De rest van de opnames is nu voor het eerst te horen. Voor hun eerste twee officiële albums gebruikten ze nieuwe opnames. Gravest Gravy is een uniek document dat een mooie inkijk geeft in hun ontwikkeling, maar ook in die van Alex Chilton. Het net opgerichte Cramps Inc. bemoeit zich de komende tijd met het (her)uitgeven van bekend en onbekend materiaal en merchandise. Welverdiende aandacht voor deze bijzondere band. (Marcel van Vliet)

Luistertips: Songs the Lord Taught Us, Psychedelic Jungle van The Cramps en Like Flies on Sherbert van Alex Chilton.

There is no "old" music - only music you have already heard and music you haven't.

SONIC NURSE

SELECTS

Sonic Nurse is een onafhankelijk platform voor nieuwe muziek. In een tijd waarin de consumptiemaatschappij overheerst en het nieuwste van het nieuwste domineert, richt Sonic Nurse zich niet vanzelfsprekend op kersverse releases, maar op alle muziek. Het platform - in de vorm van een maandelijkse, gratis nieuwsbrief - bespreekt albums die gehoord moeten worden door een groter publiek. Voor de Mania licht Sonic Nurse elke maand twee releases uit. Op zoek naar meer muzikale inspiratie, ver weg van je eigen algoritmes? Abonneer je via sonicnurse.nl. Eind september verschijnt de fascinerende psychologische horrorfilm *Backrooms* (2026) op DVD en Blu-ray. De film, geregisseerd door de toen nog 20-jarige Kane Parsons, gaat over meubelverkoper Clark, die in zijn winkel per toeval een verborgen doorgang ontdekt, waardoor hij in een oneindig doolhof terecht komt vol lege, gele, mufte kantoorruimtes en waar enige vorm van logica ontbreekt. Het zijn de Backrooms. De film is gebaseerd op het gelijknamige internetfenomeen, dat in 2019 is ontstaan op het populaire internetforum 4chan. De Backrooms werd een fictieve, liminale wereld - een soort overgangsgebied - waar gevoelens van nostalgie, ongemak en leegte overheersen. Je betreedt deze enkel door de realiteit te verlaten.

Ook de muziek kent dit begrip, in de vorm van liminal music. Dit kan ambient muziek zijn, experimentele elektronica, vaporwave, dreampop. Het gebruik van drones, reverb, ruis, delay; eigenlijk alles dat gevoelens van vervreemding en een unheimisch verlangen naar het verleden kan oproepen. Een klassiek voorbeeld is het 6,5 uur durend ambientstuk, *Everywhere at the End of Time*, van de Engelse muzikant James Leyland Kirby, ook wel The Caretaker. Kirby werkt veel met samples van ballroommuziek uit de jaren twintig en dertig en liet zich onder meer inspireren door de ballroomscène uit *The Shining* (1980). Liminal music is een breed genre - het kent geen vaste regels en kenmerkt voornamelijk een specifiek gevoel. Onderstaande favoriete albums verschillen als dag en nacht, maar zouden zo allebei de soundtrack kunnen zijn van *Backrooms*.

BIG|BRAVE

In grief or in hope

Dit is het tiende album van het Canadese experimentele doom-trio BIG|BRAVE. Het is oncomfortabele, wellicht wat beklemmende muziek, maar toch zeer melodieuze en heeft een grote emotionele lading. De nummers balanceren ergens tussen extremiteit en subtiliteit. In tegenstelling tot eerdere albums zijn er deze keer geen drums te horen, maar enkel dichte gitaarlijnen vol overweldigende distortion, bas en de kalme, heldere stem van Robin Wattie.

doom / post-metal / distortion / minimalisme

JABU

A Soft and Gatherable Star

Het derde album van het uit Bristol afkomstige trio Jabu, *A Soft and Gatherable Star*, kwam in 2024 uit via hun eigen platenlabel *do you have peace?* Het geluid op dit album is warm en dromerig: etherische schoonheid met een DIY gevoel. Verwacht ambient, dreampop en invloeden van r&b met een hoop reverb en delay.

ambient / dreampop / R&B / downtempo / triphop

FILMS

Backrooms (Kane Parsons, 2026)

Regisseur Kane Parsons, die bekend werd met zijn liminal-space achtige videos op YouTube, was pas 19 jaar toen hij benaderd werd door het prestigieuze A24 om zijn Backrooms naar het witte doek te brengen. Een schot in de roos, zo bleek. Backrooms is veel meer dan 110 minuten dwalen door de eindeloze, verlaten gangen die opdoemen in de oude meubelzaak van Clark (Chiwetel Ejiofor). Het is een psychologische thriller die de kijker continu op het verkeerde been zet en ons eveneens confronteert met de donkere gedachten van Clark. Psycholoog Dr. Mary Kline (Renate Reinsve) neemt Clark eerst niet zo serieus in zijn bizarre verhalen over de eindeloze gangen die hij gevonden heeft. Maar als ook zij zich erin durft te begeven, kan ze er niet meer aan ontkomen, hoe graag ze dat ook zou willen. Uiteindelijk zijn we misschien allemaal wel onderdeel van de backrooms van onze eigen gedachten. (Daan Hutting)

Project Hail Mary (Christopher Miller, 2026)

Veel sciencefictionfilms die zich in de ruimte afspelen hebben een dystopische ondertoon. Project Hail Mary vertelt juist een verhaal over verbinding en doorzettingsvermogen. Ryland Grace (gespeeld door Ryan Gosling) is ex-moleculair bioloog en inmiddels afgedwaald naar het klaslokaal als docent. Hij wordt wakker op een ruimteschip bijna twaalf lichtjaar van huis, met twee dode collega's en geen enkele herinnering aan wie hij is. De zon dreigt uit te doven en hij is de enige die dat kan voorkomen. Of toch niet, want hij blijkt niet alleen te zijn. Wat volgt is een verhaal over twee totaal verschillende werelden die elkaar vinden. Ze delen geen taal, geen biologie en geen geschiedenis. Wat ze wel delen zijn de nieuwsgierigheid en het oplossen van hetzelfde probleem. Een gemeenschappelijke taal bouwen om elkaar te begrijpen is het leidmotief: try & error, try again. Uiteindelijk blijft niet de missie bij, maar de vriendschap die onderweg blijkt te ontstaan. (Daan Hutting)

Sentimental Value (Joachim Trier, 2026)

Joachim Trier, die met The Worst Person in the World (2021) uitgroeide tot de meest invloedrijke Noorse regisseur, koos voor zijn opvolger Sentimental Value doelbewust de lastige route. Hij liet de ironie, die The Worst Person in the World zo onweerstaanbaar maakte, juist los. De film speelt zich af in een klassiek herenhuis in Oslo. Wanneer de moeder overlijdt, staat de jarenlang afwezige vader Gustav Borg (Stellan Skarsgård) opeens weer op de stoep bij dochters Nora (Renate Reinsve) en Agnes (Inga Lbsdotter Lilleaas). De vader, een cineast, heeft een script geschreven over zijn eigen moeder die hij wil verfilmen in datzelfde familiehuus. Hij wil dat zijn dochter Nora de hoofdrol speelt, maar zij weigert, het intergenerationele trauma komt te dichtbij. Hij besluit het plan alsnog uit te voeren met de talentvolle Amerikaanse actrice Rachel Kemp (Elle Fanning), die ongevraagd midden in het familiedrama belandt. Trier kan als geen ander diepe, emotionele pijn omzetten in kunst en menselijkheid, zonder opzichtig of clichématig te worden. Het leverde hem de allereerste Oscar op in de geschiedenis van Noorwegen. (Daan Hutting)

BOEKEN

Typisch Sportivo: Een halve eeuw Gruppo Sportivo (Leo Oldenburger)

Gruppo Sportivo viert dit jaar het 50-jarig bestaan en dat is een mooi moment om te stoppen. De band uit Den Haag vierde de grootste successen in de eerste jaren van haar bestaan, met drie hitsingles in 1979 als hoogtepunt, maar ook in de decennia die volgden bleef de band, soms in een andere gedaante, zeker relevant. De carrière van Gruppo Sportivo wordt prachtig beschreven in het boek *Typisch Sportivo* van Leon Oldenburger. Alle belangrijke momenten uit het bestaan van de band komen voorbij, maar er zijn ook talloze anekdotes, en uiteraard zitten die vol humor, want ook dat was typisch Gruppo Sportivo. Mooi boek! (Erwin Zijleman)

David Gilmour — Luck and Strange — Studio/Live (Polly Samson)

Dit boek is een prachtige verslaglegging van het maken en live uitvoeren van *Luck and Strange*, het laatste studioalbum van David Gilmour. Polly Samson is een begaafde auteur en fotografe die sinds *The Division Bell* uit 1994 nauw betrokken is bij de muziek van David. Dit is ook niet de eerste keer dat ze het maken van een album of het optreden vastlegt op de fotocamera. Het is wel de eerste keer dat ze het uitbrengt. Het is een magische reis door het boek, die is opgedeeld in 'studio', 'rehearsal' en 'live'. Door het boek heen gaan met het album aan brengt je werkelijk naar die studio, oefenruimte en dat optreden – zeker ook met het livealbum aan. Je kan de energie op het podium en de band tussen de bandleden zien. Ook is het mooi om te zien hoe betrokken het gezin is bij het 'bedrijf'. (Willem Sloet)

Lekker zondag met Fred en Joris (Fred Tratlehner & Joris Bijdendijk)

Die mallerd van De Jeugd van Tegenwoordig kookt graag. Nu denk je misschien 'welke van de drie?', maar echte Jeugdeheads weten: Vjèze Fur houdt misschien wel net zoveel van koken als van muziek. Zeven jaar na zijn bestsellerkookboek *Lekker Fred* slaat hij de handen ineen met Joris Bijdendijk: michelinchef en auteur van meerdere kookboeken. Het thema en de titel? *Lekker Zondag*. De dag waarop (gastronomisch gezien) alles mag en kan. Zo gaat het in dit mooi vormgegeven boek van gezinsklassiekers naar recepten waarbij niet is nagedacht over de regeltjes, of zoals ze zelf zeggen: 'over of het heurt of niet'. Van de 'leipe omelet' van Freddy voor de brunch tot een papajasalade of een saag paneer met een twist (uitgetest, en geloof me: die is goed). Bovenal is dit echter een fantastisch kookboek voor de liefhebber van een dessert, want wat staan er veel inspiratieve en excentrieke toetjes in dit boek. Een zondag is nooit compleet zonder toetje, begrijpen deze mannen. (Daan van Eck)

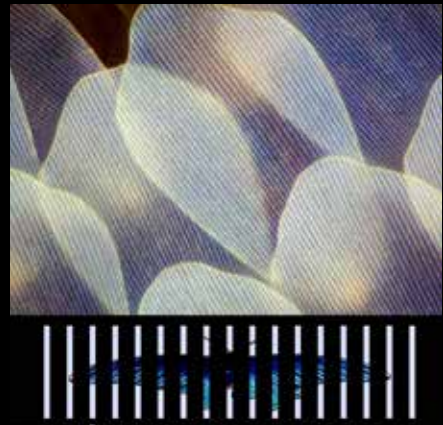
BINNENKORT BINNEN

9 oktober Bodega - All Inside Aquarium
Cameron Winter - Live at Carnegie Hall
Dawn Richard - Creole Culture
Girl Ultra - RRRomeo
HAAi - Digitise
Jeremiah Chiu - Edge Connections
Jess Williamson - A Mile South of Heaven
John Coffee - Not Alone
John Prine - Found Dogs
Marina Herlop - Dja Dja
More Eaze - Valley and Structure
Remi Wolf - Mud
Sheryl Crow - Pick You Up
The Tallest Man on Earth - Just Beyond Endless Mountain
Teenage Fanclub - Do Not Dare to Dream
Todd Snider - My Second Rodeo
Tramhaus - Blister
Troye Sivan - She's the Best
Twin Temple - Doomed Lovers

16 oktober @ - Autosmile
The Avalanches - No Bad Memories
Bibio and Dorian Concept - Answers
Djrum - DJ-Kicks
Dummy - Do You Love the Color of the Sky?
Eels - Cookie Happened
Fontaines D.C. - Dopamine Chamber
Geologist - The Sirens
Heavens to Betsy - Baby's Gone
Jacques Greene - JG
Kids With Buns - The Bell Jar
Rachel Chinouriri - I Think I Spoke Too Soon
Two Shell - Infinite Now

23 oktober Amy Winehouse - Back to Black (20th Anniversary Edition)
Caroline Rose - Gentling the Horse at the Walt Whitman Mall
Claud - Me and the Music
Fenne Lily - Win Win
James Brandon Lewis - Calling Antonín
Josh Johnson - Animative
Tony Iommi - From the Dark
Sen Morimoto - Time Is on Your Side
Shabazz Palaces - It's a Style Sport
Wolves in the Throne Room - Estuary

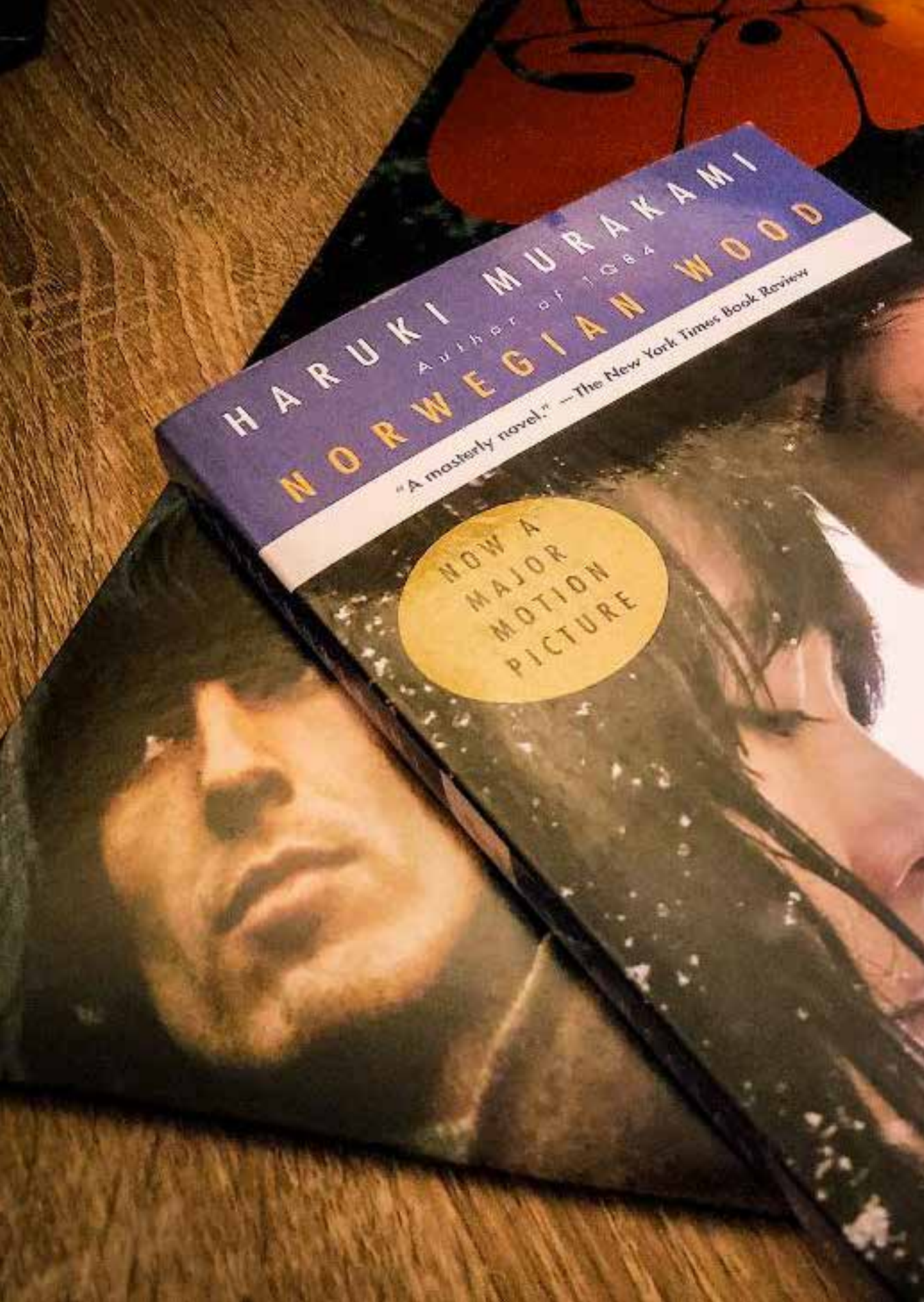
30 oktober 2nd Grade - Boys and Girls
Aphex Twin - Drukqs (reissue)
Diiv - ZIRP!
Isik Kural - Motorcycles and Cherry Wind
Kali Malone - Burning Song
Ministry - Hate to Go (Take Out or Delivery)
Queens of the Stone Age - Perfectth

HARUKI MURAKAMI
Author of 1Q84
NORWEGIAN WOOD

"A masterly novel." —The New York Times Book Review

NOW A
MAJOR
MOTION
PICTURE

"Rubber Soul is een perfect voorbeeld van een plaat waarbij een band ultieme ritmische, melodische en harmonische beheersing tentoonspreidt, en tegelijk hongerig blijft naar het experiment en humor in hun muziek. Rubber Soul is tevens een van de weinige voorbeelden van platen waarbij een 'homogene sound' voor de verandering eens niet resulteert in een dodelijk saai en eenvormig album."

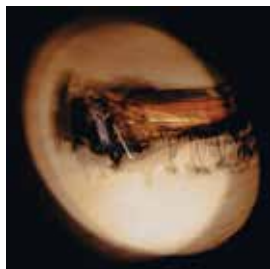
Diederik Nomden

(o.a. Darryll-Ann, Johan en de Analogues) over Rubber Soul)

NORWEGIAN WOOD VAN HARUKI MURAKAMI

"I once had a girl. Or should I say, she once had me" – zo luiden de openingsregels van "Norwegian Wood", het nummer van de Beatles, waarvan de titel door Haruki Murakami werd gebruikt voor zijn coming-of-age-roman uit 1987. Muziek speelt een grote rol in het werk van Murakami, waarbij The Beatles opvallend veel aandacht krijgen. Dit specifieke nummer is een treffende keuze van de auteur. De verhaallijn klinkt relatief eenvoudig: een jongen wordt verliefd op een gecompliceerd meisje en verandert voorgoed. Bij nader inzien blijkt dit ogenschijnlijk eenvoudige nummer echter veel complexer in elkaar te zitten. Het feit dat de band voor het eerst een sitar gebruikte, roept een gevoel van rust op dat contrasteert met de donkere betekenis van de tekst. De roman Norwegian Wood stuwde de populariteit van de auteur naar grote hoogten.

Cameron Winter - Live at Carnegie Hall

Een van de belangrijkste namen in de indie: Cameron Winter. Met alleen zijn stem en een piano weet hij het publiek in beroering te krijgen zoals geen ander. Bij zijn optreden in Carnegie Hall speelde hij nummers van zijn debuutalbum *Heavy Metal* en speelde hij ook drie nog niet eerder uitgebrachte composities. Een voorproefje van waar zijn songwriting in de toekomst naartoe zal gaan...

Fontaines D.C. - Dopamine Chamber

Romance was slechts een voorproefje van wat gaat komen... Ergens in de hedendaagse tijd zijn angst en bevrediging angstaanjagend dicht bij elkaar komen te staan. Op je feed scroll je door politiek geweld, posts over de milieucrisis en memes, die allemaal naast elkaar leven. "The album itself is a dopamine chamber," aldus Grian Chatten. "You step inside and we test these different mind- or mood-altering pieces of music on you."

The Avalanches - No Bad Memories

Met het album *Since I Left You* creëerden ze zowat een nieuw genre. Meesters van de sample zijn nu terug met *No Bad Memories*. Alleen al de lijst aan gastbijdragen is duizelingwekkend: Panda Bear, Nikki Nair, Jamie xx, Haruomi Hosono, Barry Can't Swim, Loaded Honey, Vegyn, Portraits of Tracy en nog veel meer. Ook het concept klinkt ontzettend intrigerend: The Avalanches hebben onthuld dat hun nieuwe album een diepgaande verkenning is van jingles, reclames en het tijdperk van marketing.

Diiv - ZIRP!

Een van de spannendste hedendaagse shoegazebands in samenwerking met een van de spannendste popproducers (Brat van Charli XCX en Renaissance van Beyoncé)? ZIRP! ontstond als een concept en als een soort utopisch-dystopisch mantra, aldus A.G. Cook.

Queens of the Stone Age - Perfecth

De eerste single 'Easy Street' is al uit en was al te beluisteren op de liveplaat die in de catacomben onder Parijs werd opgenomen. Hoewel 'Easy Street' misschien wat rustiger is dan we gewend zijn van QOTSA, was dit volgens de band het "makkelijkste album dat ze in 25 jaar hebben gemaakt". Loslaten van perfectie is dan ook waar het om gaat.

**NO
RISK
DISC**

ELMER
Man, Oh Man

**GRAND
CRU**

BECK
Ride Lonesome

**LUISTER
TRIPS**

ANGUS & JULIA STONE
Karaoke Bar

BOY HARSHER
Get Mean

GURRIERS
Nobody's Coming to
Save You

JULIA JACKLIN
The Gem

THE MARY
WALLOPERS
Paddywhackery

MEGIAPA
Intentions

PROTOMARTYR
Hotel Usona

TAPE TOY
Dumb Sites

THIS IS LORELEI
The Singer in My Band

CHELSEA WOLFE
The Dark

RUBBER SOUL

SPECIAL EDITIONS

5LP + 7" BOX SET • 4CD BOX SET • 2LP • 2CD
1LP • 1CD • BLU-RAY

OUT 2ND OCTOBER

THE
BEATLES

